AKPINAR

64. Sayı

Temmuz - Ağustos 2016 Yıl: 11 ISSN: 1306 - 3731 4 TL

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

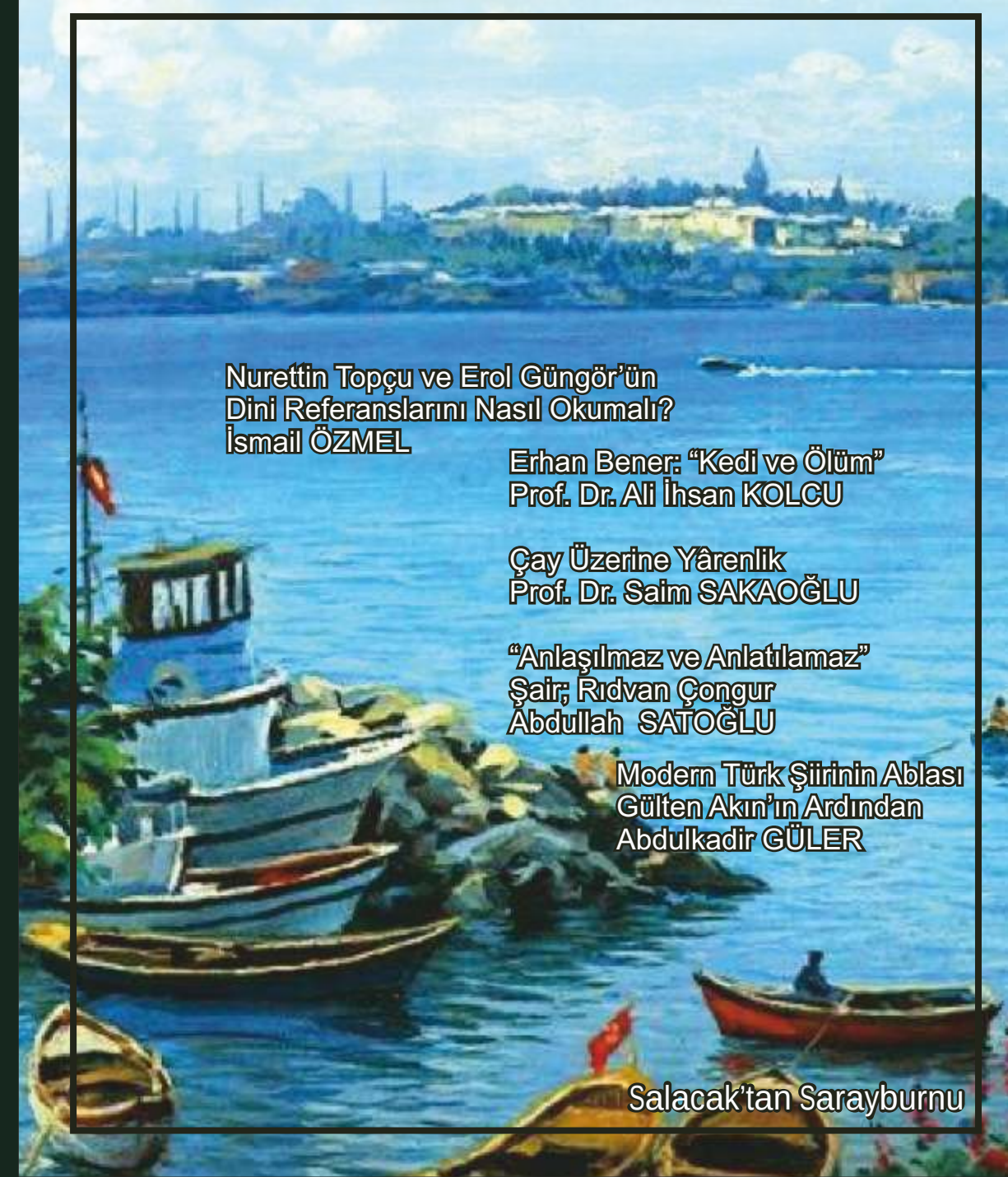

Nurettin Topçu ve Erol Güngör'ün
Dini Referanslarını Nasıl Okumalı?
İsmail ÖZMEL

Erhan Bener: "Kedi ve Ölüm"
Prof. Dr. Ali İhsan KOLCU

Çay Üzerine Yârenlik
Prof. Dr. Saim SAKAOĞLU

"Anlaşılmaz ve Anlatılamaz"
Şair; Rıdvan Çongur
Abdullah SATOĞLU

Modern Türk Şiirinin Ablası
Gülten Akın'ın Ardından
Abdulkadir GÜLER

Salacak'tan Sarayburnu

AKPINAR
Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Yıl: 11 Sayı: 64 / Temmuz - Ağustos 2016 ISSN: 1306-3731

SAHİBİ ve GENEL YAYIN YÖNETMENİ
İsmail ÖZMEL
ismailozmel@hotmail.com

YAYIN KURULU
İsmail ÖZMEL
Murat SOYAK
Mehmet BAŞ

DANIŞMA KURULU(HAKEM HEYETİ)
Prof. Dr. Abdulkadir YUVALI (Ek. Öğretim Üyesi)
Prof. Dr. Ali Berat ALPTEKİN (Selçuk Üniversitesi)
Prof. Dr. Esma ŞİMŞEK (Fırat Üniversitesi)
Prof. Dr. Nevzat ÖZKAN (Erciyes Üniversitesi)
Prof. Dr. Ahmet BURAN (Fırat Üniversitesi)
Prof. Dr. Pervin ÇAPAN (Muğla Üniversitesi)

YAZIŞMA VE YÖNETİM YERİ
Yeni Çarşı İş Merkezi B Blok Nu. 1/5 NİĞDE
Telefon: 0.388 213 12 50 Belgegeçer: 0.388 233 35 45

ABONE ÜCRETİ
Sayısı: 4 TL
Yıllık Abone Bedeli: 30 TL
Resmî Abone Bedeli: 60 TL
Yurtdışı Abone Bedeli: 30 Avro
Posta Çeki: 5145515 (İsmail ÖZMEL)

GRAFİK & TASARIM
Süleyman KORKMAZ

Kapak Resmi
Ahmet YAKUBOĞLU

BASIM YERİ
KARAN OFSET
İlhanlı Mah. Aydınlık Cad. 95/ A • NİĞDE
Tel: 0.388 233 66 22 • Belgegeçer: 0.388 233 88 11

Dergiye gönderilen yazı ve şiirler basılsın basılmasın geri verilmez. Yayınlanması istenen yazıların el-mek adresimize gönderilmesi gerekmektedir. Dergimizde yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlarına aittir. Yazı ve şiirlere ücret ödenmez. Yayın kurulu gerekli gördüğünde yazılarda değişiklik yapabilir.

İÇİNDEKİLER

3 **Nurettin Topçu ve Erol Güngör'ün Dini Referanslarını Nasıl Okumalı?**
İsmail ÖZMEL

6 **Erhan Bener: Kedi ve Ölüm**
Prof. Dr. Ali İhsan KOLCU

12 **Çay Üzerine Yârenlik**
Prof. Dr. Saim SAKAOĞLU

18 **"Anlaşılmaz ve Anlatılamaz" Şair; Rıdvan Çongur**
Abdullah SATOĞLU

22 **Kırlangıçları Beklerken**
Azmi YILMAZ

23 **Bir Anı: Yağmur Hasadı**
Ali Rıza MALKOÇ

24 **Yazgı**
Murat SOYAK

25 **Modern Türk Şiirinin Ablası Gülten Akın'ın Ardından**
Abdulkadir GÜLER

29 **Karadağın Asi Çocukları Yılkı Atları**
İbrahim ŞAŞMA

33 **Kurt Seyt ve Shura Romanı Üzerine**
Fatma AYYILDIZ

37 **Ayvazoğlu Demiş Ki**
Bekir OĞUZBAŞARAN

38 **Akvaryum Büyüsü**
Harun KAYA

41 **Dörtlükler**
Hüseyin TAŞOVA

42 ***Bir Bekleyişin Adıdır Yaşamak***
Mehmet BAŞ

43 ***Yaşlılık***
Dr. Yüksel SATOĞLU GEMALMAZ

Sevgili Akpınar Okuyucuları,

Sevgili Akpınar Okuyucuları,

Renkli bir sayı ile huzurunuzdayız.

Erol Güngör sayımız(63.sayı) büyük bir ilgi gördü, demek ki belli bir ihtiyaca cevap vermişiz. Bu sonuçtan mutlu olduğumuzu söyleyebiliriz.

Bu sayıda Nurettin Topçu ve Erol Güngör'ün dini referanslarını nasıl okumalıyız bahsinde düşüncelerimi yazdım. Bu konudaki düşünce yazılarına sayfalarımızı açtığımızı belirtmeliyim.

Ali İhsan Kolcu, Erhan Bener'in "Kedi ve Ölüm" romanını tahlil ediyor, Saim Sakaoğlu "Çay Üzerine Yarenlik" başlıklı yazısı ile bizi bir çay serüvenine tanık ediyor, Abdullah Satoğlu "Anlaşılmaz ve Anlatılmaz" Şair; Rıdvan Çongur başlıklı yazısı ile rahmetli dostumuz Rıdvan Çongur'u anıyor, Azmi Yılmaz hoca "Kırlangıçları Beklerken" başlıklı yazısı ile ilginç bir bahar sayfası açıyor, Ali Rıza Malkoç'un "Bir Anı: Yağmur Hasadı" başlıklı yazısı, Abdülkadir Güler "Modern Türk Şiirinin Ablası Gülten Akın'ın Ardından" başlıklı yazısı ile bir vefa örneği sunuyor, İbrahim Şaşma'nın "Karadağın Asi Çocukları Yılkı Atları" başlıklı, Eğitim Fakültesi öğrencisi Fatma Ayyıldız'ın "Kurt Seyt ve Shura Romanı Üzerine" başlıklı yazılarını,

Şairlerimiz Bekir Oğuz Başaran, Murat Soyak, Dr. Yüksel Satoğlu Gemalmaz, Mehmet Baş, Harun Kaya ve Hüseyin Taşova'nın şiirlerini zevkle ve beğenerek okuyacağınıza inanıyorum.

Edebiyat ve düşünce hayatımızın büyük kayıpları var, onları da rahmetle anıyoruz.

Titiz bir edebiyat araştırmacısı Prof. Dr. Ömer Faruk Akün (5 Nisan 1926-2 Mayıs 2016), Yayınlarıyla dünya çapında isim yapmış düşünürümüz Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk (5 Şubat 1926 Bayburt, 22 Haziran 2016 İstanbul) Yazar - Yayıncı Kemal Ural (1927 – 01.05.2016) vefat etmişlerdir. Kemal Ural'ın eserleri ve şahsi hizmetleri dururken, Osmanlıca bir eseri eski yazıdan bugünün okuyucusuna sunan kişinin kardeşi olmakla takdim edilmesini yadırgadım. 1961-62 yıllarında İstanbul'da yayınladığı Şule dergisinin zamanının önemli bir muhafazakâr kültür dergisi olduğunu unutarak, yayınladığı eserleri görmezden gelerek onu gereği gibi takdim etmiş olmayacağımızı bilmeliyiz. Derginin isim babası ve her sayısında yazmak gibi bir şerefe de sahip olduğumun bilinci ile onu ve diğer bilim insanlarını rahmetle ve saygıyla anıyorum.

İyi okumalar, sağlıcakla kalın…

İSMAİL ÖZMEL

Nurettin Topçu ve Erol Güngör'ün Dini Referanslarını Nasıl Okumalı?

İsmail ÖZMEL

Bu iki düşünürümüz fikir hayatımıza; bilim dünyamıza anlam ifade eden; yeni şeyler kattılar. Bunlardan birisi metottur. Araştırmada göz önünde tutulacak objektiflik kriterleri ve diğer incelikler. İkinci referans İslam'ın; aklı ve bilimi öne çıkaran anlayışını esas alarak; kültür meselelerini değerlendirirken manevi zemini ihmal etmemek gerektiğine dair ikazları.

Bilindiği gibi bir düşünce veya bir sosyal olguya dikkatlerini teksif etmiş ve onu değerlendirmeye çalışan yazarlar, fikir adamlarının daha çok dönemlerinin kültür hayatından, gidişattan ve gözlemlerinden etkilenmemesi mümkün değildir. Onun için eserin yazıldığı tarih ve gözlemcinin genel kültür seviyesi ve özel konusundaki birikimleri, yapılacak değerlendirme ve yorumun isabetine doğrudan doğruya etkili olacağı varsayılabilir.

Eserin yazıldığı tarih; dikkatli bir okuyucunun hissedeceği ayrıntılar; hangi sıkıntının yankısıdır diye düşünmesine imkân verir. Mademki yazar döneminin objektif olması gereken bir aynasıdır, o aynaya yansıyan düşünce ve yorumların isabetle değerlendirilmesi için eserin yazılma tarihine bakmak gerekir, özellikle düşünce ve değerlendirme eserlerinde.

Günümüzde bazı eserlerin hangi tarihte yazıldığını ve hangi tarihte piyasaya sürüldüğünü tespit etmek mümkün değildir. Güya eseri her zaman taze tutmak ve öyle bir intiba uyandırmak istedikleri düşünülebilir. Ama beyhude, sepetin içindeki meyve tatsız tuzsuz ise eski olsa,yeni olsa ne fark eder ki.

Ama böyle yapanlar ve kitap kapaklarını çok şatafatlı ve renkli resimlerle donatmanın okuyucuyu etkilediği ve kapağa bakarak kitap alındığını bilen bazı yayıncıların böyle kurnazlıkları yaptıkları söylenebilir. Ama ne olursa olsun yayın tarihi ve mümkünse eserin başlangıç ve bitim tarihlerini yazılması, eser

üzerine zaman ayıracaklara, bazı ipuçları verebilir diye düşünüyorum.

Gelelim konumuza: Nurettin Topçu ve Erol Güngör, fikir ve kültür hayatımızı; duygularımızı esas alarak değerlendirdiğimizi; meselenin içine girmekteki isteksizliğimizi görerek; biz neden bu meselelere ilmin ve aklın ışığında bakmıyoruz; diye hayıflanıyorlar ve bu tarz düşünceyi geliştirirken, insanın yapısı icabı manevi zeminin de güçlü bir şekilde tesis edilmesi gerektiğine özellikle vurgu yapıyorlar. Bu konuda ne derece haklı olduklarını o dönemleri ciddi ve objektif bir gayretle araştıranlar daha isabetle değerlendirebilirler. Ama geldiğimiz 2000'li yıllarda manevi iklim ihtiyaçtan fazla bir gayretle güya onarılmaya, manevi zemin güçlendirilmeye çalışıldı. Belki bu gün düşünmemiz ve çare üretmemiz gereken konu; neleri söyleyerek, neleri telkin ederek manevi zemini güçlü kılmaya çalıştık? Bu gayretlerle onların anladığı İslam'ın ne derece uyumlu olduğu da ayrıca düşünülmesi gereken konulardandır.

Ehliyetsiz kişiler;sözün sonunun nereye gideceğini, zaman içinde ne gibi sonuçlar doğuracağını akletmeyenler; bir takım varsayımlarla yaptıkları dini telkinler, bizi daha huzurlu, daha ahlaklı, daha çalışkan, bilimde ve teknolojide çağla yarışan bir noktaya mı taşıdı, yoksa tembelliğe ve fakirliğin meziyetlerini anlatmaya mı götürdü? Kendileri yüzbinleri geçen aylıkların keyfini sürerken; kuru ekmeğini teminde bile ele bakım hale gelmiş insanlara; fakirliğin meziyetlerini anlatmak olsa olsa bir kültür buhranına doğru sürüklendiğimizi gösteren bir kriter olabilir.

Bilimi ve aklı ön plana çıkaran bir dinin salikleri bu kadar akıl dışı bir tutuma hangi yanlışların üst üste yığılmasıyla ulaştı? Hangi ölçütü kullanırsanız kullanınız gidişat yüz ağartıcı değil.

İmtihan sonuçları, Türk edebiyatı ve fen bilimlerinde görülen başarısızlıklar, tahmin etmediğimiz kadar kötü bir noktaya doğru kültürümüzü, gençlerimizi ve istikbalimizi sürüklemektedir.

Gelişmiş ülkelerle kitap okuma ve kitap satın alma konularındaki rakamsal bir mukayese moralimizi bozacak kadar kötüdür. Siz istediğiniz kadar okumak insanın sivriliklerini, acılıklarını, tatsızlıklarını giderir, okumak munis ve kâmil yapar, her konuda başarılı kılar diye telkin ediniz. Okumak insanı

değerli kılar diye tekrarlayınız. Okuma örneklerini evde veliler, abla ve ağabeyler sergilemeden, sokakta parkta, okulda okuyan insan manzaralarını yeni yetişenlerin gözleri önüne sermedikçe, okumayı bir alışkanlık haline getirmenin kolay olmayacağını söyleyebiliriz. Böyle bir okuma manzarasını okulda, evde, vasıtada, sokakta sergileyemezseniz yeni nesiller kitaba gittikçe, ne gereği var duygusuyla, yaklaşmamaya devam edeceklerdir.

İşte manevi zemini sağlam tutalım derken neyi kastetmişlerdi ve biz onların bu yönlerini objektif bir şekilde değerlendirebildik mi? Manevi zeminin güçlendirilmesini akli ve bilimsel bir şekilde tesis fırsatını yeterince değerlendirebildik mi? Dilimizi, fen derslerini, bütün bilimlerin temeli matematiği ihya edelim derken, bu iki düşünürümüze tercüman olduğumuzu da biliyoruz.

Eğitim sistemimizde çocuklarımıza neleri anlatıyor, neleri öğretmeye çalışıyoruz? Güzel ahlakı, çalışmayı, hakka saygıyı, dürüstlüğü, temizliği, vatan sevgisini, bilim sevgisini, kardeşliğimizi yeterince anlatıyor muyuz, onlara örnek olacak güzel bir görüntü verebiliyor muyuz?

Bilerek veya bilmeyerek sadece ilmihal bilgilerine hasredilmiş bir uygulama olarak sunulan ve yaşanılan bir dinin Nurettin Topçu ve Erol Güngör'ün anladığı dini değerlerle; kapsam ve muhteva olarak; ne derece uyum içinde olduğunu düşünmeye değer buluyorum.

Bütün bunlara rağmen Türkiye'de insanlar inançlarını rahatlıkla yaşıyor ve öğrenmek isteyenler de öğrenme imkânına sahiptirler. Bu durumda toplumsal bir inanç açlığından bahsetmek mümkün değildir.Böyle bir ortamda artık bu iki düşünürümüzün manevi zemin vurgularını gayesine ulaşmış bir ayrıntı olarak değerlendirmemiz gerekir diye düşünüyorum. Diyeceksiniz ki uygulama ne kadar onların anladığı, akılcı ve bilimsel bir yolda ilerlemektedir, belki üzerinde titizlikle durmamız gereken noktalardan birisi de budur.

Erhan Bener: Kedi ve Ölüm

Prof. Dr. Ali İhsan KOLCU

"Çünkü deha Tanrı'dan çok Şeytan'ın eseridir."

(Kedi ve Ölüm, s. 33)

Kedi ve Ölüm Erhan Bener'in ilk baskısı 1961 yılında yapılmış ilk romanlarından biridir.

Romanda ressam Zahit İloğlu'nun trajik hayatı anlatılır. Yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Zahit İloğlu karşısına çıkan fırsatları değerlendirerek Cumhuriyet'in eğitim için Avrupa'ya gönderilen öğrenci kadrosu içinde yer almayı başarır. Zahit İloğlu resim tahsili için Belçika'ya gönderilen resme yetenekli öğrenciler arasındadır. Bu ülkede iki yıl kalır. Fakat istediği ve beklediği eğitimi alamadan geri döner. İstanbul'da bir ortaokulda resim öğretmenliği görevine atanır. Arada sırada piyasaya işler yaparak hayatını sürdürür. Fakat içinde büyük bir ressam olmak, başyapıtını tamamlamak gibi derin bir ukde kalmıştır. Bunu gerçekleştirmeye bir türlü fırsat bulamaz. İstanbul'a döndükten sonra evlenir. Eşi sıradan bir ev hanımıdır. Bir oğlu ve bir kızı olur. Kızı küçük yaşta vefat eder. Ardından karısını da kaybeder. Artık evinde yirmi beş yaşında oğluyla birlikte yaşamaktadır. Oğlu ile dünyaları farklıdır. Bir türlü kaynaşamazlar. Oğlu yabancı sermayeli bir şirkette orta yollu bir memurdur.

Zahit İloğlu karısının ölümünden iki ay sonra kendinden yaşça küçük bir kadınla evlenir. İkinci eşi daha önce ilk kocasını kaybetmiş bir kadındır.

Zahit İloğlu bu minval üzere yaşayıp giderken birden hastalanır. Doktor dostu amansız bir hastalığa yakalandığını ve üç aylık ömrü kaldığını söyler. Bu haber karşısında şok olan Zahit İloğlu kalan ömrünü iyi değerlendirmek için arayışlara girer. Fakat bir türlü ruhsal ve bedensel dengesini bulamaz. Önce hayatta yapmak isteyip de yapamadıklarını gerçekleştirmeyi planlar. Fakat bunun için yaşının ilerlemiş olduğunu hatırlar. Ardından bir türlü yapamadığı büyük resmini, sanat eserini yapmaya soyunur. Fakat onda da başarılı olamaz.

Bundan sonra günler Zahit İloğlu'nun ölümü beklemesiyle ve onu hatırlatan nesnelerle mücadelesiyle geçer.

Bu bağlamda geçirdiği halüsinasyonlar Zahit İloğlu'na son günlerini zehir eder. Bir gün evde tek başına yatağında uyurken bir kedinin göğsünün üstünde oturduğu sanısına kapılır. Ölüm ona kedi biçiminde görünmüştür. Zahit İloğlu kediyi 'şeytan' ya da 'Azrail' olarak görür. Bu yüzden büyük bir korkuya kapılır. Artık git gide ruh sağlığı bozulmaya başlamıştır. Hastalığından karısına ve oğluna söz etmemiştir. Bir bakıma son günlerini tek başına yaşamaya ve ölümü böyle karşılamaya karar vermiştir. Fakat hem beden ve hem de ruh sağlığı buna izin vermez.

Zahit İloğlu zaman zaman bu ruhsal nöbetler sarasında geçmişini, hayatını, ilk karısını, ölen kızını, anne ve babasını, yoksulluğunu, çocuklukta yaşadıklarını düşünür. İyice bunalıma girer. Hatta genç karısı ile oğlu arasında bir ilişkinin olabileceğinden bile şüphelenmeye başlar. Sahibi olduğu evi ve bankadaki parası için vasiyet bırakmayı bile düşünür.

Birgün evde tek başınayken mutfakta bir kedi ile karşılaşır. Kedi Zahit İloğlu'na korkuyla bakmaktadır. Aynı korkunun eşi Zahit İloğlu'nda da vardır. Zahit İloğlu içgüdüsel bir hareketle kediyi öldürerek "ölümü öldürmek" duygusuna kapılır. Bunun için elindeki imkânları kullanır. Kediyi plastik bir leğenin altına sıkıştırır. Üstüne basarak kediyi öldürür. Kedinin ölümüyle biraz rahatlamış, ölümü kovmuştur. Kontrol için leğeni kaldırdığında kedi son bir hayat hamlesiyle ayağa kalkar. Fakat Zahit İloğlu onun kaçmasını önler. Elindeki süpürge sopasıyla kedinin başına vurur. Kedi artık ölmüştür.

Kedinin ölmesi Zahit İloğlu'nu bekleyen ölüm konusunda kaygı ve korkularını ortadan kaldırmaz. Yazar bu kez "kurban" metaforunu kullanarak Zahit İloğlu'na bir başka "ölüm" biçimini gösterir. Kurban bayramı yaklaşmıştır. Zahit İloğlu oğlundan bir kurbanlık almasını ister. Bahçeye bağlanan kurbanlık koyun maharetli bir kasap tarafından kesilir. Bu ölüm ve öldürme sahnesini Zahit İloğlu pencereden seyreder. Bu kez ölümün nesnesi değişmiş, kedi yerine kasabın bıçağı gelmiştir. Birkaç gün sonra Zahit İloğlu içeriği "bıçak" olan halüsinasyonlar görmeye başlar. Artık kendisine yapılan morfin iğnelerinin, verilen ilaçların bir tesiri kalmaz. Zahit İloğlu yavaş yavaş ölüme doğru yürür.

Bir gece "ölmek yerine öldürerek " hayatta kalmayı tasarlar. Bunun için kedi ve kurbanlık koyundan sonra aynı odada yatan karısını boğazlamayı düşünür. Fakat bunun için takati yoktur. Bir süre sonra, nöbetler geçince bu düşüncesinden vazgeçer. Bir süre sonra da ölümün kollarına doğru yürür.

Kedi ve Ölüm romanı hayattaki en büyük gerçeklik olan "ölüm" düşüncesini sorgulamak üzere kaleme alınmıştır. Yazar "ölüm"ün bizzat kendisini değil onu hatırlatan metaforlar üzerinden eserini kurgulamıştır. Bu bağlamda yazarın kahramanında dikkatimizi çektiği ilk hayati dürtü şehvettir. Zahit İloğlu şehveti düşkün birisidir. Gerçi yakışıklı değildir. Hatta çirkin bile sayılabilir. Altmış yaşındadır; toparlak bir vücudu, ablak bir yüzü ve göbeği vardır. Kadınların ilgisine çekecek bir erkek modeli değildir. Fakat cinselliğe aşırı düşkünlüğü onun da gençliğinde birçok maceralar yaşamasını engellememiştir. Hatta bu yüzden erken evlenmiştir. İlk karısının ölümünden sadece iki ay sonra tekrar fakat bu kez kendisinden daha genç dul bir kadınla evlenmiştir. Yazar Zahit İloğlu'nun hayata tutunmasını şehvet üzerinden kurgular. Bu bir bakıma bir hayat hamlesidir. Cinsel fonksiyonların işlerliği bireyi hayata daha bağımlı hale getirmektedir.

İkinci metafor Zahit İloğlu'nun bir türlü gerçekleştiremediği, hemen daima geleceğe ertelediği büyük eserlerini (resimler) yapabilmek arzusudur. Fakat ikisini de gerçekleştiremez. Hastalığı nedeniyle cinsel tutkusu körelir, zamansızlık sebebiyle de büyük eserlerini yapamaz duruma gelir. Bu iflas Zahit İloğlu'nun bedensel hastalığıyla birleşince çöküş kaçınılmaz olur.

Yazarın başarıyla vurguladığı üçüncü metafor "kurban" kültüdür. Daha Hz. Âdem'in çocukları Habil ve Kabil'den başlayarak Hz. İbrahim'in oğlu İsmail'e gelinceye kadar bütün ilkel ve modern toplumlarda "kurban kültü" önemli bir yer tutar. Günümüzde mahiyeti değişse de "kurban" hemen daima hayatımızın içinde canlı olarak yaşayan bir hadisedir.

Yazar romanın bir yerinde ta Deli Dumrul hikâyesine kadar giderek, kendi canı yerine can bulma metaforuna müracaat eder. Zahit İloğlu bunu içgüdüsel olarak yapar. Kendisinden böyle bir şey istenmemiştir. Fakat o içimizde canlı olarak yaşayan arketiplerden biri olarak bu duygunun daha doğru ifadeyle hayat hamlesine başvurmadan edemez. Bu bağlamda kurban

edilen kedi, kurbanlık koyun ve karısını boğarak kurban ederek Tanrı'dan canının bağışlanmasını dilemek, ummak Zahit İloğlu'nun bulanık düşünceleri arasında kendisine yer bulur. Zira bu metaforlarıntaşıyıcısı hayatın da esası, özü olan "kan"dır. Bu bağlamda yazar sık sık insan ve hayat için "kan"ın önemini vurgulayan satırlar yazarak Zahit İloğlu'nun durumunu kolaylaştırmaya çalışır.

"İçini aydınlatan soğuk bir berraklıkla biliyordu ne düşündüğünü. Canını almak istiyordu onun. O cana ihtiyacı vardı. Kendisinden ona geçen, yaşamanın o kanlı, o korkunç, ana mayasını geri almak istiyordu. Onu öldürmesi gerekti bunun için. O ölürken kendisi doya doya yaşayacaktı. Biliyordu. Görmüştü. Onun canı, öldüren parmakları boyunca kendisine geçecekti."

Öldükten sonra geride kalanları kıskanan ve endişe duyan her erkek gibi Zahit İloğlu da, Hintli erkeklerin öldükten sonra eşlerinin de birlikte yakılmasını adil bulur.

"Gel de hak verme şu Hintlilere. Herif öldü mü karısı, cariyesi, nesi varsa hepsini birden atacaksın ateşin içine…"

Yazar kahramanın ruhsal durumundaki dengesizliği ortaya koymak için onu çirkin bir karakter olarak tasvir eder. Bunun farkında olan Zahit İloğlu kadınların ilgisini çekmek için Van Gogh'un bir bunalım anında kulağını kesmesi gibi o da yüzünü usturayla yaralar. Böylece hem kadınların ilgisini çeker hem de ölümle ilk dansını yapar. Fakat o durumlarda ölüm ancak uzak bir fon iken bu kez tamamen gerçektir. Yazar kahramanının çirkinliğini onun mutsuzluğunun sebebi yaparak ilerideki pişmanlıklarını arttıracak durumlara zemin hazırlar.

Kedi ve Ölüm romanı tek bir kahramanın iç dünyasıyla sınırlandırılmış bir eserdir. Okuyucu olayın bütün akışını Zahit İloğlu'nun iç yolculuğuyla takip eder. Onun yapıp ettikleriyle, gerçekleştiremedikleri arasındaki tezat ölüm denen mutlak gerçekle sınanır. İşte bu durum da çatışmayı doğurur. Artık karşımızda ölümle burun buruna gelmiş, mukadder bir ölünün hayatta kalma çabası ve bunu gerçekleştirmek için etrafından başlayarak bütün canlı ve sağlıklı şeylere karşı duyduğu içgüdüsel kin ve öfkedir. Bu yüzden sokaklarda sağlıklı dolaşan insanları, plajlarda yüzen, birbirleriyle şakalaşan gençleri kıskanır. Zira

hayata ve ölüme bakış açısı tamamen materyalisttir. Yazar Zahit İloğlu karakterini ancak başı sıkıştığı ya da ihtiyacı olduğu zaman Tanrı'yı arayan insanların modeline uygun çizmiştir. Onun hayatı boyunca sürüp giden inanç bunalımları esasında bir derinliği olmayan profan gel-gitlerden başka bir şey değildir. Bu yüzden ölümle yüzleşmesi sıkıntılı olmuştur.

Kedi ve Ölüm romanı iki cami arasında beynamaz kalan Cumhuriyet aydınlarının eleştirisidir de denebilir. Zahit İloğlu Cumhuriyet'in kıt imkânlarıyla Belçika'ya resim tahsili için gönderilen ve kendisinden birçok şey beklenen "eğitimli insan" projelerinden biridir. Bir bakıma dönemin Promete'lerinden biridir. Fakat ne beklenen eğitimi alabilmiş ne de kendini gerçekleştirebilmek için insanüstü bir çabanın sahibi olabilmiştir. Zahit İloğlu ölümü yenmenin, ölümsüzlüğün yaratmakta olduğunu fark edemeyenlerdendir. Onun ölümü esasında Belçika'da eğitimi yarıda bırakarak adeta kaçarcasına yurda döndüğü gün gerçekleşmiştir. Her zaman bir bahane bularak bilinmeyen bir geleceğe ertelediği büyük tabloları asla gerçekleşmeyecek düşleri Zahit İloğlu'nun bir sanatçıdan çok oportüniste yakışan tavrında yatmaktadır. Bu bağlamda romanın bir yerinde aynı yoldan geçerek kendini gerçekleştiren ve aldıklarının karşılığını kat kat veren Nuri İyem, İbrahim Çallı ve Bedri Rahmi Eyuboğlu ile kendini karşılaştırarak bir gün gelip onları alt edeceği düşünü kurar.

"Ama ne olursa olsun" dedi, "görecekler. Bir gün görecekler Zahit İloğlu'nun kim olduğunu. Çallı'ymış, İyem'miş, Eyuboğlu'ymuş… Hepsinin nasıl fasarya olduğunu çıkaracağım ortaya. Maksut eserse mısra-ı berceste kâfidir."

Fakat ne yazık ki Zahit İloğlu bu "mısra-ı berceste"yi bir türlü gerçekleştiremez.

Kedi ve Ölüm romanının dikkate sunduğu temalardan biri de insanın zamanla olan bulanık ilişkisidir. Artık çok kısa bir ömrünün kaldığını öğrenen Zahit İloğlu sadece hayatının muhasebesini yapmaz, aynı zamanda insanın zamanla olan ilişkisi üzerine düşünmeye başlar. Eserlerinde kusursuzluğu arayanların aldandıklarını ifade eder.

"Bütün bunların sebebi, zamanın sınırlı olduğunu kimsenin idrak

edemeyişidir. Bu yüzden bütün eserler kusurlu yaratılmaya mahkûmdu. Eserini düzeltmek için vakit olduğunu sanan insan gereği gibi veremez kendini eserine."

Kedi ve Ölüm romanı insanoğlunun yaşama ve hayata tutunma içgüdüsünü irdeleyen ilginç eserlerden biridir. Onu önemli kılan temel unsur ölümsüzlüğü sanatta araması gereken bir ressamın, sıradan insanın güdülerine teslim olmasıdır. Zahit İloğlu'nun hayata, ölüme ve sanata dair yüksek bir felsefesinin olmayışı ne kadar manidardır. Bu haliyle o örneklerini hayatımızda sıkça gördüğümüz 'zanaatçi'lere ne kadar benzemektedir. Anne babasının, küçük kızının, ilk karısının ölümleri Zahit İloğlu'na bir şeyler fısıldamalıydı.

1 Giresun Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü Öğretim Üyesi, Elmek: akolcu@gmail.com

2 Kedi ve Ölüm, Ümit yay. 3. Bs. Ank. 1981, s. 124.

3 Kedi ve Ölüm, s. 62.

4 Kedi ve Ölüm, s. 69.

5 Kedi ve Ölüm, s. 39.

Çay Üzerine Yârenlik

Prof. Dr. Saim SAKAOĞLU

İlk çayı ne zaman içtiğimi tam olarak bilemiyorum / hatırlamıyorum, ama çocukluğumun hatırlayamadığım yıllarının birinde olması gerekir, mesela 1942 olabilir mi? Ama son çayı ne zaman içtiğimi sorarsanız kesin olarak saat, gün ay ve yıl olarak, hatta mekân olarak da söyleyebilirim: 06 Haziran 2014 Cuma, 17.30, Sivas. Bu önemli olayı gezi günlüğümden aynen aktarıyorum:

Buruciye Medresesi'ndeki çayhaneye gidildi. Herkes kendi havasında… Bugün (06.06.2014) benim 'çay bayramı'm… Orada fotoğraf makinelerinin yoğun ilgisi altında dakikalarca poz verdim. Öyle ya, bir oturuşta iki üç bardak çay içen bir milletin ferdi olarak yılda bir bardak çay içerek nefsi köreltmek az mı önemli!

Çayım sırf dem idi, içine 'kaynamış su'yu 'katkı maddesi' gibi ekletmedim. Değdi de…

06 Haziran 2014 tarihinde, Sivas'ta, masal atası, âşık edebiyatı araştırıcısı Eflâtun Cem Güney adına bir toplantı düzenlenmişti, orada bir konuşma yapmak için bulunuyordum. Aslında başka 06 Haziranları da Konya dışında geçirdiğim, hatta uçakta olduğum yıllar da olmuştu. Onları ve bu bayram gününün seçilmesinin tatlı hikâyesini aşağıda dile getireceğim.

Çocukluk yıllarımda evlerde günde birkaç kez çay faslı olmazdı, hatta kahvaltılarda bile çay demlenmezdi. O yıllarda çayın demlenmesi için ya bir misafirin gelmesi gerekirdi veya pazar sabahları bütün ailenin bir araya olması gerekirdi. Kısacası o yıllarda evlerde çay tiryakileri pek yoktu, olanlar da ehlikeyf oldukları için çayın hakkını vererek içerlerdi.

Bizim evin çay sefalarından birkaç satırla söz etmek isterim. Çay demlemeye başlamadan önce yapılan hazırlıklarımız vardı. Bu hazırlıklar demleme öncesi kullanılacak olan gereçler (çaydanlık ve demlik süzgeci), demleme sonrası kullanılacak gereçler (çay süzgeci, çay bardağı ve tabağı, kaşık) ve çayı yudumlamadan öncekiler (toz şeker)…

Genç okuyucularım ve çayın nasıl demleneceğini internetten öğrenenlerle benim çay hazırlıklarım arasında bazı önemli farklılıklar bulunmaktadır. Önce şunu belirtelim. Bizim çayların suyu, mangalın çubukları veya odun sobasının üzerine yerleştirilen çaydanlıklarda kaynatılırdı. Ayrıca, bir katkı maddesi gibi asıl çayımızın üzerine kesinlikle sıcak su eklenmezdi. Yani sadece bir çaydanlık kullanılırdı.

Ben bu işlerden hemen hemen hiç anlamam; çay nasıl demlenir, bardaklara nasıl konulur, karışımın (!) oranı nasıl belirlenir?.. Bunlar bana göre olan şeyler değil… Ancak suyun kaynamasından belirli bir süre sonra, kaynayan suyun oranına göre, bir demlik süzgecine yeterli oranda çay konulur ve bu süzgeç çaydanlığın içine sallandırılır. Derken bu buluşmadan bir süre sonra çaydanlık indirilip yer halısının üzerine konulur ve ardından da bir güzelce bürünür. Çaydanlığın üzeri çeşitli örtülerle, bezlerle iyice örtülür. Âdeta çaydanlığın dünya ile ilişkisi kesilir. Derken beklemekte olanların sesi yükselmeye başlar:

"Demini almıştır artık…"

"Suyu çok idi, biraz daha demlensin."

Henüz evlenmediği için bizimle birlikte kalan ablam Hayriye Karpuzoğlu (1927-1959) veya daha sonra ailemize katılan ağabeyimin eşi Feride Sakaoğlu (1925), önceden hazırlanan çay bardaklarına çayı 'dökerek' bekleyenlere dağıtırlardı.

Çay içilirken höpürdetilmezdi de biz çocukların hoşuna gittiği için ara sıra höpürdetirdik. Ancak biz çocukların çayları biraz paşa çayı olurdu. Hepimizin hayatında bir paşa çayı içme dönemimiz olmamış mıydı!

Peki, çocukluğun paşa çayıyla çay içme alanına adım atan ben nasıl oluyor da tam 30. yaşımda çayı boykot ediyorum? Bir de bana sorunuz bakalım, içtiğim çayların yüzde kaçı kitabın yazdığı gibi demlenmiş çay idi? Bakınız, şu güzel olay benim damak tadımın oluşmasında önemli bir yere sahiptir. Siz bu olayın kahramanı gibi bir çay ocağı işletmecisini nerede bulacaksınız ki?

Babamın iş yeri, Konya'da, Sipahi Pazarı diye bilinmekle birlikte halk arasında daha çok Tellal Pazarı diye anılan, önemli bir ana caddeye kocaman bir kapı ile açılan, bir yerden sonra han havasını veren, kırk kadar dükkânın

bulunduğu tarihi bir yerde idi. Pazarın bir ucunda da uzanıp giden ve üstü de örtülü olduğu için koridor havası veren alanda büyüklü küçüklü depolar vardı. İşte bu depoların daha başlangıcında ise, pazar esnafının kahvecisinin, kendisinden başka ancak bir kişinin daha girebileceği çay ocağı vardı. Hidayet Amca babam yaşında ya vardı, ya yoktu.

Dükkânımızda bulunduğum dönemlerinde Hidayet Amca'ya gidip çay ve kahve söylemek benim işimdi. O yıllarda telli bir aletle ulaşma modası daha yoktu. Çaycı amca bazen siparişimi arkasından uyarırdı:

"Beş dakka bekleyecekler, yeniden demliyorum."

Gerçekten de onun çayları gün boyu defalarca yenilenirdi. Onun bir güzel huyu da 'kalite kontrolü' yapmasıydı. Dem sırasında gelen siparişler bekleyedursun, o ilk bardağı içmeden servise çıkmazdı. Demini beğenirse dağıtıma çıkardı.

Anadolu'da güzel bir sözümüz vardır, derler ki, 'Bizim ayran köpürür/Daha çok su götürür.' Tastaki ayran azalınca su eklenilmesiyle çoğalıp giderdi. Ama rengi de gittikçe açılırdı. Bu sebeple Tokat ve Sivas yörelerinde bu 'suyunun suyu' ayranlara 'boz ayran' adı verilir. Çaycılar da böyle yaparlar mı bilemem ama ıhlamur demleyenlerin bazıları böyle yaparlar. Pek çokları su eklene eklene posası çıktığı için sarı renginden uzaklaşıp bordoya yaklaşan ıhlamurları da pek makbul (!) sayarlar.

Genelde yaz aylarında, evimizde ailemizin iş alanı olan ayna ve levha işlerinde onlara yardımcı olurdum. Babamla birlikte aynı odada işlerimizi yapardık. Bu arada babam, ikindi vakti çay demlerdi… Tabii bizim eve has yöntemle… Bir zamanlar pek moda olan bir elektrikle çalışan telli ocaklar vardı. Yaz ayları olduğu için ne mangal vardı ne de soba yakılırdı. Babam üç bardağa yetecek kadar suyu bu ocağın üzerinde kaynatır, yöntemimize göre demler ve gerekli dinlendirilmeden sonra içme aşamasına geçilirdi. Bardağı babam içerdi, bir bardağını da ben… Vallahi ikinci bardak bana fazla gelirdi. Böylesine güzel bir çaydan çokça içerek damak tadımı kaybetmek istemezdim.

Yukarıda da söylemiş miydim acaba 47 yıldan beri çay içmediğimi? 'Neden?' diye sorarsanız klasik bir cevap vereceğim: 'Nerede o eski çaylar?' Biliyorum, eskinin sarı kutusu içindeki tek çaydan rafları dolduran marka ve tür

çeşitliliğinden sonra hâlâ eski çayları mı arayacağız! Arayacağız elbette… Ne o eski çay bardakları, tabakları kaldı, ne de odun ateşiyle kaynatılan çay suları… Siz bakmayın porselen ve cam çaydanlıklara, onlar gözünüze hitap eder, damağınıza değil.

Çayı bırakmamın mekânı, adı, 'çok çay içilen şehir'e çıkan Erzurum'dur. Bilirsiniz, Erzurum'un çay kültürü geniştir, şöhreti ise yaygındır. Bu özelliklerden ikisini şöyle söyleyebiliriz: Çayın kıtlama adı verilen yöntemle içilmesi, sabahın köründen yatıncaya kadar çay tüketilmesi. Bir de, özellikle kış günlerinde esnafa yapılan çay servislerinde tabağın ters çevrilerek bardağın üzerine kapatılması sayılabilir.

Ancak Erzurum'un fıkralara konu olan çayının farklı bir özelliği daha vardır. Çay, orada, özellikle çarşı pazarda açık çay olarak içilir. Benim parmaklarımla da göstererek işaret ettiğim gibi, bir ölçü çay, en az üç ölçü kaynamış su… Sanki çay içmiyorsunuz da sıcak suya katkı maddesi gibi eklenen, adına da çay denilen bir sıvıyı içiyorsunuz. Tabii evlerde ve bazı özel ortamlarda keyfe göre demlenen çayları bu kuralımızın dışında tutuyorum. Âdettendir, odanıza gelen misafire, ona sormaya gerek bile duymadan telefona sarılırsınız:

"Selahattin, Saim Hoca'ya iki çay…"

Misafirleriniz alınır mı bilmem ama ben olsam alınırım. Niye çay da kahve değil? Veya niye bize söyledi de kendisine söylemedi? Unutmayalım, her odanıza girenle çay içerseniz, halkın deyişiyle çaykolik olursunuz. (Rahmetli Prof. Dr. Harun Tolasa'nın çay arzulamasını çaysadım diyerek dile getirmesi vardı, hatırlayıverdim.)

04 Haziran 1969 Çarşamba sabahı, üniversitemizin tahsis ettiği bir jeep ile Bayburt yollarına düşüyorum. Doktora çalışmam için alan araştırması yapacağım. Yola çıkarken kendi kendime söz verdim: Artık, yarından itibaren asla çay içmeyeceğim! Ancak bu sözümü bir gün tutabildim. 05 Haziran 1969 Perşembe günü, savcılıktan aldığım özel izinle Bayburt yarı açık cezaevinde mahkûmlarla görüşmeye gidiyorum. Hapishanenin avlusunda oturup sohbet ediyoruz. Derken bir mahkûm arkadaş, elinde tepsi, üzerinde çok sayıda çay bardağı ile bize doğru geliyor. Onlar, bizi 'üniversite hocası geliyor' diye

karşılarken ben, 'Kusura bakmayın, çay içmiyorum!' diyeceğim, öyle mi? Bu davranış derleme kurallarına da aykırıdır. Hiç sesimi çıkarmadım, sözümün üzerinden daha 18 saat bile geçmemişti. Onlarla beraber iki bardak çay içtim. Artık çayı bırakmamın tarihi belli oldu: Altıncı ayın altıncı günü… Bundan böyle bu tarih benim için bir milat oldu ve yılda sadece bir gün, her yılın haziranının altıncı günü, arka arkaya olmamak kaydıyla en fazla iki barda çay içeceğim.

Bu kuralımı 46 yılda sadece bir kere bozdum. Oysa bakanların, ordu komutanlarının huzurlarında bile çay içmemiştim. Çay yasağımı çiğnediğim o kutsal günü anlatıvereyim.

Alan çalışmalarımdan sonra kütüphaneleri taramaya sıra gelmişti. Ankara'da Sabahın dokuzundan gecenin onuna kadar üç kurum arasında mekik dokuyorum. Programımı dakikasını şaşırmadan uyguluyorum: 9.00-12.00 arası Türk Dil Kurumu, 12.00-13.00 arası Millî Kütüphane, 13.30-17.00 arası yine Türk Dil Kurumu, 17.00-19.00 arası Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Kütüphanesi, 19.00-22.00 arası yine Millî Kütüphane… Ve kütüphaneyi kapatmak… O günlerde Ankara hâlâ güzeldi de trafik sıkıntısı çekmiyordum.

Türk Dil Kurumunda yıllarca önce Anadolu'da, çoğu öğretmen olan halk edebiyatı sevdalılarının derlemelerinden oluşan, fakat henüz tasnif edilememiş hazinenin üzerinde çalışıyorum. Millî Kütüphanede önceden çıkartılması tembih edilen basma eserleri inceliyorum. Fakültede ise, öğrencilerin bitirme tezlerini değerlendiriyorum. (Bu sonuncu hazinenin yıllarca sonra bir dekan tarafından SEKA'ya gönderildiğini işitmiştim.)

Millî Kütüphanedeki kitaplardan bazılarını vermiyorlardı. Merak ettim. Dediler ki: 'Köşesinde YK kısaltması olan kitaplar yasak kitaplar arasındadır, veremeyiz.' Ne yapacaksınız, bir yolunu bulup onları da inceleyeceksiniz.

Millî Kütüphane'nin o günlerdeki müdürü, adını işittiğim, yazılarından bazılarını okuduğum ama kendisiyle hiç karşılaşmadığım Dr. Müjgân Cunbur Hanımefendi idi. Kendisiyle görüşmek için makam odasına kadar çıktım. Biraz bekledikten, odasındaki misafiri ayrıldıktan sonra beni kabul buyurdular. Hal hatır sorulduktan sonra ziyaretimin sebebini söyledim. Hemen zili basarak görevliyi çağırdı. Elimdeki YK'li kitap fişlerini alıp görevliye verdi:

"Bu kitapları benim için hemen getiriniz."

Biz, koca koca depolardan o kitapların gelmesini beklerken kapıda başka bir görevli beliriverdi. Elindeki tepside iki dolu çay bardağı vardı. Biri elbette benim için idi de nasıl edip, 'Teşekkür ederim, ben 15 ay önce çayı bıraktım.' diyebilecektim. Diyemediğim gibi ikinci bardağı da götürdüğümü itiraf etmeliyim. Bu arada kitaplar da gelmişti. Bana teslim edildi. Ben de inceledikten sonra tekrar getirir kendilerine teşekkür ederek teslim etmiştim.

İşte 46 yılın tek kutsal' firesi!

Ben bu hasletimi ortaya koyup teşekkür edince hemen kahve, ıhlamur, adaçayı teklifleri gelmeye başladı. İşin ilgi çekici yanı, kahveyi de aynı yıl, Gediz depreminin olduğu gün son defa içmiştim. Artık dudağımız adaçayı, ıhlamur gibi içeceklere mahkûm ediliyordu. Ancak onların da demlenme problemi vardı. Hâsılı bir bardak su ile işimizi hallediveriyorduk.

Bazı yakınlarım veya yeni tanıştıklarım benim çay içmeme karşı tavır koyar veya kendilerini de bana ortak etmeye çalışırlar. İşte o incilerden bazıları:

"Ama hocam, çayın da faydaları var."

(el-cevap: Ya zararları? İşlenmesi sırasında etkileyen bakır oranı?)

"Hocam ben de öyle… Sabahları bir bardak açık çay içiyorum, o kadar."

(Çay çaydır kardeşim, açığı kapalısı/koyusu fark etmez ki!)

"Ama hocam, çaysız da durulmuyor ki…)

(Sanki dedesi ve ninesi çay içerek büyümüş.)

Değişik zamanlarda bu 'kutsal çay günüm' farklı ortamlarda yaşanıldı. Birer defa Moskova-İstanbul, Kırım-İstanbul uçak seferlerine, birer defa da Isparta ve Sivas seferlerine rastlamıştı. 1972 yılın çay gününde Sivas'ta yedek subay idim, 1974 yılının çayını ise Los Angeles'ta içmiştim.

Çay muhabbeti, askerliğini 45 gün yapanların askerlik hatıraları gibi, anlatılmakla bitmez, tükenmez. En iyisi mi sizler özel demlettiğiniz bir çaydan en fazla iki bardak içerek beni de yâd ediniz.

"Anlaşılmaz ve Anlatılamaz" Şair; Rıdvan Çongur

Abdullah SATOĞLU

Son yıllardaki Türk şiir dünyasının, renkli ve nev-i şahsına münhasır şahsiyetlerinden biri de, merhum Rıdvan Çongur'dur… Başlıkta, onun için kullanılan "Anlaşılmaz ve Anlatılamaz" ifadesi ise,Ahmet Tufan Şentürk'e aittir.

Rıdvan Çongur ve Ahmet Tufan Şentürk, 50 yılı geçen dostlukları süresince, saygı, sevgi ve vefanın en güzel örneklerini sergilemiş iki müstesna şairimizdi.

Ahmet Tufan Şentürk'ü, 1950'li yılların başlarında, pek aziz kardeşim Hüseyin Yurdabak aracılığı ile tanımıştım. O yıllarda, Ankara Valiliği Özel İdaresinin Emlak Dairesinde çalışıyordu. 1957 yılında, Kayseri'de düzenlediğim "Müzikli Şiir Gecesi"ne, Arif Nihat Asya, Halide Nusret Zorlutuna, Osman Attila, Mehmet Çakırtaş ve Hüseyin Yurdabak'la birlikte onu da dâvet etmiştik. Okuduğu şiirleriyle, dinleyenleri âdeta mest etmiş, büyülemişti…

Benden 12 yaş büyük olduğu halde, bilhassa, 1970'te, Kayseri'den Ankara'ya naklettiğimizden, vefat ettiği 2005 yılına kadar, bir ağabey kardeş yakınlığı içinde muhabbetimiz artarak devam etti… İlk eşim rahmetli Gülsel Hanım'ın, zaman zaman ve özellikle de dinî bayramlarda yaptığı nefis nohut yahnisi ve pirinç pilavından, çok sevdiğini bildiğim için ona da götürürdüm… Büyük bir zevkle yer ve memnuniyetini içten dualarla izhar ederdi…

Ahmet Tufan, eşi Fahriye Hanım'ın, 1976'da vefatından sonra yalnız yaşıyordu… RıdvanÇongur ise, hemen hemen her Cuma günü, onu, şairlerin dergâhı sayılan SeyranBağları'ndaki evinde, ziyarete gider, kendi elleriyle çorba yapar ve birlikte zevk ve neşe içinde yerlerdi… Bunu yakından bilen diğer birçok şair arkadaşlarımız gibi, ben de genellikle Cuma günleri bu çorba ve ardından sohbet faslına katılma imkânı bulurdum…

Rıdvan Çongur, sanki bir göç, bir vedalaşma makamında yazdığı "İşte Geldik Gidiyoruz" isimli şiirinde, bu hususu şöyle anlatıyordu;

II
Günlerden Cuma olabilir
Vakit öğle üzeri…
Seyran Bağları'nda Ahmet Tufan'la
Mutfakta çorbayı karıştırmalı,
Sonra namaza durmalı,
Yemek yemeli, kahve içmeli.
Konuşmalı, tartışmalı, helâlleşmeliyim.
Bitmemiş şiirlerim, varsın yarım kalsın,
Basılmamış olanları basan bulunur.
Beşinci, ellinci, yüzüncü yıllarında

Anmayı düşündüğüm insanları,
Ben olmadan da anar birileri.
Ölüm yıldönümlerinde, dostlar
Beni de unutmasın yeter ki…

-2-

RıdvanÇongur, gerçekten "ben olmadan da birileri anar" dediği, değerli fikir ve sanat adamlarımızın, hiç değilse, ölüm yıldönümlerinde anılmasına büyük önem verir ve etkinlikler için öncü olurdu… Nitekim; Prof.Dr.Remzi Oğuz Arık, Tevfik İleri, Yahya Kemal, Ahmet Kutsi Tecer, Orhan Şaik Gökyay, Adnan Öztırak ve İlhan Geçer gibi şahsiyetlerin anılması ve gelecek kuşaklara tanıtılması yolunda büyük çaba harcamış ve onlarla ilgili geniş araştırma ve inceleme eserleri kaleme alarak yayınlamıştır.

"Ölüm yıldönümlerinde, yeter ki dostlar beni de unutmasın" diyen şairimizi, biz de bu yazımızla anmak, yakın dostlarından biri olarak, bir istek ve vasiyetini, böylece yerine getirme görevimizi ifa etmek istedik…

1932'de Bilecik'te dünyaya gelen Çongur, ilk ve orta öğrenimini değişik illerde tamamladıktan sonra, yükseköğrenimine Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde başlamış, 1962'de İlâhiyat Fakültesi'nden mezun olmuştur. 1958 yılında katıldığı sınav sonucu girdiği Ankara Radyosu ve TRT'nin değişik bölümlerinde, hazırladığı proje ve programlarla, başarılı hizmetler vermiştir.

Ayrıca, Başbakanlık Müşavirliği ve DPT Yayın-Temsil Müdürlüğü görevlerinde de bulunmuştur. 1982'de emekliye ayrıldıktan sonra, öğretim görevlisi olarak, 15 yıl Anadolu, Gazi ve Selçuk Üniversitelerinin İletişim Fakültelerinde, "Yayımcılığa Giriş" ve "Konuşma Sanatı" dersleri vermiştir.

Yazarlığa 1950 yılında, Eskişehir'de çıkan "İstikbal" gazetesinde başladı. Sonraki yıllarda; Kudret, Millet, Tercüman, Milliyet, Türkiye ve Adalet gibi gazetelerle, Varlık, Türk Yurdu, Türk Dili, Hisar, Çağrı, Türk Edebiyatı, Millî Kültür ve Töre dergilerinde yazı ve şiirleri yer aldı.

Türk Milliyetçiler Derneği, Türk Dil Kurumu, Gazeteciler Cemiyeti, İLESAM ve Aydınlar Ocağı gibi kuruluşların faal üyesi olarak, edebî çalışmalarını sürdürüyor ve renklendiriyordu. Yayıncı Gönül hanımla evli ve üç çocuk babası olan ve "Ölümsüzlüğün Şarkısı" isimli şiirinde ;

Bir güzel diyara doğru,
İşte bak kervan çıktı yola;
Direnmek neden, ne diye?
Karşı durmak boşuna.

Bedenden soyunmadır ölüm,
Bir yolculuğa çıkma, yeniden.
Bu bildiğimiz ülkeden
O bilinmeyen ülkeye…

diyen Rıdvan Çongur, tam bir inanç ve huzur içinde, 13 Mart 2013 günü Ankara'da vefat etmiş ve edebiyat dünyamızdan bir yıldız daha kaymıştır.

Kendi ifadesiyle tam bir "mikrofon sevdalısı" olan ve sanat etkinliklerine konuşmacı ve çoğu zaman sunucu olarak katılan Çongur, kürsüye dâvet edildiğinde, bir orijinallik, esasen bir ayrıcalık olsun diye, eline mutlaka bir bardak su alarak çıkar, sunucu olduğu halde, takdim ettiği konuşmacılardan daha fazla sözler söyleme gayreti içinde olurdu.

Dâvûdî ve son derece mikrofonik olan sesi ve çok güzel şiir okumasıyla tanınan Çongur, özellikle Mehmet Akif ve Yahya Kemal'in şiirlerine hayrandı. Her fırsatta onlardan örnekler sunmaktan engin bir haz duyardı.

-3-

Onun, yayınlanmış biyografik eserleri ve plak, ses kaseti, TV video kasetlerinin dışında, "Dil ve Edebiyat Tartışmaları" ile "Edebiyat Dostlarım" isimli basılmaya hazır iki eseri daha bulunuyordu. Şiirlerini ise, çok sevdiği Yahya Kemal'in, "SES" isimli;

"Yârab ne müsavatı, ne hürriyeti ver,
Hatta ne o yoldan gelecek şöhreti ver.
Hep neşve veren aşkı terennüm ederim,
Yârab bana bir ses yaratan kudreti ver."

şiirinden mülhem olarak, 2001 yılında "SES" ismini verdiği kitapta toplamıştır. Yayınlandığında büyük ilgi ve takdir toplaması üzerine, bu kitabın 2005'te, son bölümde "Şiir ÜstüneDüşünceler"ini de ihtiva eden ilaveli ikinci baskısını çıkarmıştı…

Rıdvan Çongur'un, güzel şiirlerine örnek olmak üzere, "Rüzgâr Çağırsın Türkümüzü" isimli şiirini sunuyoruz;

Yer ve gök bizimle güzel
Çekirdeğinde biz varız dünyanın…
Dağ taş, yalnız bize selâm durur;
Her dönüş evrende, her hareket
Bizimle başlar, bizimle son bulur,

Sessizliği yırtar düşüncelerimiz,
Bu baş, bu beden, ellerimiz…
Çevremizi saran karanlığa
Sâdece biz hükmederiz.

Gün ağarsın, ay doğsun;
Yıldız yıldız aydınlansın gökyüzü.
Ağaç yeşersin, tohum çatlasın,
Rüzgâr çağırsın türkümüzü!..

Kırlangıçları Beklerken

Azmi YILMAZ

Bestecisiyle şairiyle "Bir bahar akşamı rastladım size / Sevinçli bir telaş içindeydiniz." diyenler mutlaka baharın en deli ayı Nisanı vurgulamak istediler sanırım. Martın sonlarında başlayan deli-dolu günler nisanda da devam eder. Devam eder de nisan çok çok deli bir aydır. Koyun gözü papatyaların, mor sümbüllerin, kır menekşelerinin, renk renk nergislerin -ah o nergisler! - serim serim serildiği aydır. Daha ağaçlarda kıpırtı yoktur. Haa! Sadece erken davranan bademler yerde açanlara nispet pembeliklerini sergilerler. Bademlerin o tanımı güç pembesi insanı ne yapar? Başka zamana bırakalım badem çiçeğini. Karşısına geçip bir izleyin, siz istemeden o acımsı kokusunu içinize beyninize doldurur. Artık ne yaparsanız yapın bahar delisi gönlünüz bilir, özgürsünüz.

21 Mart halk takviminde mart dokuzu olarak bilinir, bahar başlangıcı, nevruz. İzleyen günlerde leylekleri görürsünüz. Çok acelecidirler. Genlerine işlenmiş şaşmazlıkla atalarının da gelip yerleştikleri yeri bulurlar. Çoğu yıl kar altında kaldıkları, yumurtalarını dondurdukları olur. Üzülürüz,elden bir şey gelmez. Güneşli günlerde gagalarında yuva onarım çalıları ile geçtiklerini gördünüz mü? Becerikli ustalar.

Nisanın ilk yedi günü dolmadan baharın asıl delisi gelir semalarımıza. Ki onlar insan yaşamının yılbaşısıdır. KIRLANGIÇ !İnsanlar yılbaşını 1Ocaktan alıp nisanın altısına veya yedisine getirmelidir. Delidolu. İvecen. durdurak bilmez yaşam dolu bir koşturmacadır onların ki. Adana'da birkaç yıl önce doğu garajında otobüs beklerken baş hizasına kadar inerek uçup aniden çatı köşelerine yaptıkları çamurdan yuvalara giriş-çıkışlarını hayranlıkla izlemiştim. Siz hiç yavaş uçan bir kırlangıç gördünüz mü? Hangi türü olursa olsun…

Cahit Sıtkı Tarancı acaba yazarken aklına kırlangıçlar geldi mi? "Desem ki vakitlerden bir nisan akşamıdır." Galiba sevgilisine seslenirken, şiiri yazdığı

yerde kırlangıçlara rastlasaydı mutlaka birkaç dizeyi gönülden gelen coşkuyla onlara ayırırdı. Hatta kırlangıçlara özgü bir şiir yazardı.

Kırlangıç harekettir, devinimdir. İnsana canlılık aşılayan, yaşama sevinci veren… Yaşadığını, hayattan bir yıl daha kazandığını kanıtlayan en sağlam kanıttır. Kırlangıçlarla yeni yıl kutlu olsun!

Niğde, 25.3.2006

Yıllara göre Niğde'ye geliş tarihleri

1999-4 Nisan, 2000-31 Mart , 2001-3 Nisan, 2002-4 Nisan, 2003-3 Nisan
2004-9 Nisan, 2005-7 Nisan, 2006-4 Nisan, 2007-8 Nisan, 2008-28 Mart
2009-8 Nisan, 2010-23 Mart, 2011-28 Mart, 2012-7 Nisan, 2013-31 Mart
2014-5 Nisan, 2015-5 Nisan ,2016-4 Nisan

Bir Anı: Yağmur Hasadı

Ali Rıza MALKOÇ

Bugün alışveriş için kent merkezine gitmem gerekiyordu.
Tramvaya binmek üzere yola çıktım. Hava yağmurluydu.
Takım elbiseli, şemsiyeli, çantalı bir beyefendi dikkatimi çekti.
Çantası açık kalmıştı ve içerisine yağmur giriyordu.
İnsan olmanın gereği :
-" Beyefendi çantanız açık kalmış sanırım, içine yağmur doluyor"
dedim. Yüzüme bile bakma gereği duymadan, somurtkan bir ifadeyle:
-"İçinde bir şey yok zaten" demez mi?!..
Tabi teşekkür beklemiyordum ama daha zarif bir ifadeyle :
-" Evde sular kesik, boş çanta ile yağmur hasadına çıktım"
diyebilirdi…

Yazgı

Murat SOYAK

Rahmetli babamın aziz hatırasına...

gün doğmadan çıkacaksın yola
nimetler dağıtılmadan evvel
bölünsün dünyanın uykusu
ışık toprağa düşmeden evvel
erkenci olacaksın

-kara kayalara tutunamadım
yuvam bozuldu kaç sefer
evim başıma yıkıldı
Murtaza'da duramadım

şehrin kıyısında bahçeli ev
iki göz aydınlığı iki çocuk
uyanış ile başlayan ince sızı
bitmeyen kaygılar içinde
bu telaş, bu can yangını

-çok emek verdim oğul
taş taşıdım, kireç taşıdım
el işinde yaralandım
'gün görmedi' dediler

yalnızlığın o yakıcı zehri
fakir hanede yakub hüznü
serçe kuşun konukluğu
yol boyunca kanayan
bir ömrün çetin sorgusu

-ya olmak ya ölmek sularında
mirası göğe savurdum
yenildiğimi sanma sakın
umudu yoldaş bilip yürüdüm

Modern Türk Şiirinin Ablası Gülten Akın'ın Ardından

Abdülkadir GÜLER

Basmış da gölgesi çökmüş de sisi
Şu karşı ki dağlar Köroğlu dağı
Kesti ışığım Bolu'nun beyi
İki kaşın arasına ay düştü

Su yürümeyince, dağ uçmayınca
Sevdiğin Şirin'i sarabilmezdin
Oyun oynar gibi ölüme gittin
Gencidin, tezidin sıra bilmezdin
Bir idin peşine bir alay düştü.

Yazıma değerli şairimiz Gülten Akın'ın bir şiiriyle giriş yaptım. Gülten Akın deyince biraz durmak lazımdır. Tanınmış kadın şairlerimizden Gülten Akın, modern, çağdaş Türk şiirinin ablası olarak tanındı ve sevildi. İkinci yeni şiirinin ardında kendine özgü yeni şiirleriyle Türk edebiyatında yer aldı. Orta Anadolu'muzun şiirin kentlerinden biri olan Yozgatlıdır Gülten Akın. Yozgat sanat ve kültür alanında Türk edebiyatında önemli isimler yetiştiren önde gelen illerimizden biridir. Dünden bugüne hemen aklıma gelenleri yazıyorum: Akif Paşa (1787- 1845), Agah Efendi (1832- 1885), Aşık Paşazâde Naili Bey (D…? – Ö: 1845),Ahmet Şevki Ergin Efendi (1906- 30 Aralık 1992), ünlü romancı Yılkı Atı'nın yazarı Abbas Sayar (12 Mart 1923- 12 Ağustos 1999),Nida Tüfekçi (1 Mart 1929 – 18 Eylül 1993), Ayhan İnal, adaşım Abdülkadir Sezgin / Hür Aşık, Şair Şükrü Susuz, Bayram Bilge Tokel, Mevlüt Yılmaz Uluğtekin, Gazeteci yazar Taha Akyol ,Yalçın Soner, DağıstanKılıçarslan, Ahmet Sargın, Mehmet Rahman, Durali Doğan, Halk Ozanı Pakize Altan (Aşık Didari), Gazeteci yazar Saygı Öztürk, Prof. Dr. Bayram Durbilmez gibi şair ve yazarları vardır. Bunlar hemen aklıma gelenlerden birkaçı. Bu isimlerini yazdıklarımın hepsi ve daha niceleri

Yozgat kültürüne eserleriyle, şiir ve edebiyatla ilgili yazılarıyla Yozgat'a hizmet edenlerden sadece birkaçıdır. İşte tanınmış kadın şairlerimizden Gülten Akın'da Yozgat ilinin yetiştirmiş olduğu şair ve yazarlarımızdandır. (2)

Gülten Akın, 1933 Yozgat doğumludur. Garip rüzgârının estiği günlerde yeni, kendine özgü şiirleriyle bu kervana katıldı. İlk şiiri "Çin Masalı" 1951 yılında Son Haber gazetesinde yayımlandı. O yıllarda gazetelerde şiirleri yayımlanan kendini sevdiren ve ilgi çeken kadın şairlerimizden biri idi. İlk şiir kitabı ise " Rüzgâr Saati" 1956'da şiir dünyasına merhaba dedi. 1955 yılında Varlık dergisinin açmış olduğu şiir yarışmazında birincilik ödülünü aldı. Daha lise yıllarında öğrenci iken şiirleri Hisar, Varlık ve Yeditepe dergilerinde göründü. 1960 yılında ise üçüncü şiir kitabı olan " Kestim Kara Saçlarımı" 1960 'de şair dostlarıyla buluştu. Maraş'ın ve Ökkeşi'n Destanı ile 1972 yılında TRT Sanat Ödülleri Yarışmasında Başarı Ödülünü aldı. " Sevda Kalıcıdır" yapıtıyla Halil Kocagöz, "Ağıtlar ve Türküler" ile 1972 'de Yeditepe şiir ödülü, "Seyran Dansı " şiir kitabı Sedat Simavi ödülüne layık görüldü. (1992). "Sesiz Arka Bahçeler " ile Akdeniz Altın Portakal şiir ödülünü aldı. (1999), TUYAP Onur Yazarı seçildi (2004). Dünya Gazetesi Telif Ödülü (2003), Erdal Öz Edebiyat Ödülü (2008), Şair Metin Altıok şiir ödülü' 2014).

Gülten Akın, şiirleriyle Türkçenin gücünü ve kadın şair olarak duyarlığını ortaya koydu. Erkek şairlerimizden şiir dünyasında parlayan bir yıldız gibi ortaya çıkan Fazıl Hüsnü Dağlarca (1914- 15 Ekim 2008), şiirde ne ise, Gülten Akın'da bu alanda yükseldi ve tanınmış oldu. Bir bakıma şiirleriyle ve düşünceleriyle Türk şairlerinin ve şiirinin ablası oldu. Dikkatleri üstüne çeken Gülten Akın "Sığda" "şiirler adını taşıyan eseriyle 1964 yılında TDK ödülünü aldı. Gülten Akın diğer şiirler kitapları: Kırmızı Karanfil (1971), Seyran / Bütün Şiirleri (1982), İlahiler (1983), Sevda Kalıcıdır (1991),Sonra İşte Yaşlandım (1995), Toplu Şiirleri ((1956-1991-1996), Sessiz Arka Bahçeler (1998),Uzak Bir Kıyıda (2003).Bu şiir kitaplarında başka diğer kitapları da şunlardır: Halk Dilinden Bir Top Gül – (Derleme-1973), Şiiri Düzde Kuşatmak (yazılar-1984), Gün ' Anlatı-1986), Şiir Üzerine Notlar (yazılar -1996). Toplu Oyunlar (1997) .(2)

Gülten Akın'ın bestelenmiş şiirleri de vardır: Büyü Yorum (Grup Yorum, (1987), Deli Kızın Türküsü / Sezen Aksu(1993), Siyah Beyaz" ve Beni unutma / Sevinç Eratalay (1989) tarafından bestelenmiştir. Modern Türk

şiirinde ayrı bir yeri olan Gülten Akın "Şu Giden Atlıya Türkü " başlıklı şiirinde:

"Ben demedim mi
Tekin değil koyaklar, dağ yamaçları
Yağmur yağar ki sis basar ki kurt iner ki
Ay bulandığında gümüş rengi çakallar
Ben demedim mi
Yalnız gitme demedim mi

Çiğdeme sor, çeşmeye sor
Tek açan menevşeye sor
Ayrılık getirir ayrılıklar
Birleş demedim mi
Ben demedim mi"

Okuduğunuz şiirde görüldüğü gibi Gülten Akın, açık, yalın ve duru bir dil kullanıyor. Ağdalı, yabancı sözcükleri asla kullanmıyor. Dizelerinde yapmacık, anlaşılmayan insanları rahatsız edici sözcük bulamazsınız. Bundan dolayı zengin bir Türkçesi vardır. Şiirinde sade ve yalın bir Türkçeyle yazdığı gibi dağların, koyakların tekin olmadığını söylüyor. Yağmur yağabilir, ortalığı sis bürür, dağlardan kurt ve çakallar inebilir bu ıssız yerlere yalnız gidilmemesini vurguluyor dizelerinde. İsterseniz " Çiğdeme sor, çeşmeye sor, tek açan menevşeye sor " diyor. Ve daha sonra" "ayrılıklar başlar, birleşin demedim mi " diyor. İnsanların birlikte yaşamalarını sağlık veriyor.

Türk şiirinin ablası 80 yaşına gelince artık yaşlandım diyordu…" Beni Sorarsan " adlı şiirler kitabıyla şair dostlarına şöylece sesleniyordu: Beni sorarsan, kış işte / Kalbin elem günleri geldi / Dünya evlere çekildi, içlere"… O bunları söyleyip yazarken baharın, yazın ve son baharlarının artık gelemeyeceğini bir kış mevsimi içinde olduğunu ifade ediyordu. Baharda tüm doğa yemyeşil iken, yazda ise tüm doğa meyvelerini sunuyorken kışın artık hem soğuk ve hem de tüm dallarında yapraklarının olmadığını ağaçların yalnız kaldığını belirtmeye çalışıyor. Tek kelimeyle çağdaş Türk şiirimizin önden gelen kadınlarımızdandı. Son yıllarda kendi emekliye ayrılmış olduğunu söylüyordu. Bir şiirinde: Beni sorarsan eğer / Kış işte / Kalbin elem günleri geldi / Dünya evlere çekildi, içlere " Kuş Uçsa, Gölge Kalır'da ise Bende bir Gülten kaldı /

Hangi bağa girsem yabancı " dizeleriyle çok şey ifade ediyor. Ve bir söyleşi sırasında " ben güzün öleceğim " diyordu. Dediği gibi oldu. 82 yaşında iken bir güz mevsiminde hayata veda etti.(4 Kasım 2015).Hem de birçok anılarını, sevdiklerini ve dostlarını geride bırakarak aramızdan ayrıldı.

GÜLTEN AKIN İÇİN NELER DEDİLER?

Mustafa Şerif ONARAN:

"Gülten Akın çağdaş ilahiler yazıyor. Dar anlamıyla düşünmüyor ilahi, ezgiyle okunan, Tanrı'yı öven, Tanrı'ya yakaran bir şiir olmasını yeterli bulmuyor. Bir yalnızlığa, bir umutsuzluğa düşüyor ana yüreği. Ellerin şöyle yorgun bir duruşu var ya, işte onun ilahisini yazıyor Gülten Akın… "

Hikmet ALTINKAYNAK:

"Artık hiç kimse ne Nigar Hanımı, ne de Halide Nusret Hanımı okuyor şair olarak. Okunan hanım şair Gülten Akın'dan Lale Müldür'e, Perihan Mağden'den Esra Zeynep'e gençleşiyor, dinamikleşiyor. Gülten Akın'ın özellikle 1960 sonrası şiirinin köke sahip bir çınar haline düşmesi, yetişen genç kuşak şairler için de bir kazanç değil mi? Gerek şiirleriyle ve gerekse şiir üzerine yazdığı yazılarıyla genç şairleri eğiten bir şair o…"

Hilmi YAVUZ:

"Gülten Akın'ın ilahilerindeki " eflatun İlahi" için, bundan yirmi yıl kadar önce, modern Türk şiirinden on şiir seçsem, biri bu olurdu" demiştim. Bugün de bu düşüncem değişmedi. Gülten'i bu ilahi ile anacağım ve o müthiş şiirin son dizesine gönderme yaparak şöyle diyeceğim: " Seni artık biz nennileyeceğiz Gülten Akın! Şiirimizin müstesna ablasıydın; hep öyle kalacaksın… "

Ülkü TAMER:

"Gülten Akın, en sevdiğim sanatçılardan biriydi. İlk yazdıklarından bu yana, hep son derece ilgiyle ve severek izlemiştim. Günümüz şiirine damgasını vuran şairlerden biriydi. Kişi olarak da, şair olarak da hep onurlu bir yaşam sürdürdü. Çok üzgünüm."

Karadağın Asi Çocukları Yılkı Atları

İbrahim ŞAŞMA

Bir yanda sürgün emri, bir yanda kovulmuşluğum.
Bir urgan görse gözüm, bin kere boğulmuşluğum.
Yeri mi yurdu muydu terk ederek vuruşun.
Vakti gelecek adem, sana hesap soruşun.

Türk insanının sevda edebiyatında ilk sayfalarda yer alır at. O, kimselere emanet edilemeyecek kadar değerli, bir gün yeleleri sıvazlanmadığı takdirde küsecek kadar asildir. İnsanoğluna olan yakınlığını hisleri ile ifade edebilme yeteneği verilen, insana en çok vefa gösteren, ruhsal donanımı olan bir varlıktır. Atalarımızın en büyük tutkusu olan atlar, tarih boyunca ecdadın vazgeçilmezi olmuş, en sadık dostları safına katılmıştır. At kutlu bir Türk mukaddesatıdır. Bizler onun sırtında doğan, o sırtta büyüyüp savaşan ve yine o sırtta ölen ve at üstünde bir ulus olarak addedilen bir milletin mensubuyuz. Bütün kahramanların gizli öznesidir at. Cengâver ecdadımız, atların üzerinde hiçbir ulusun savaşçılarında görülmedik şekilde hem ileri hem geriye ok atarak tarih üzerine kutlu şerhlerini düşmüşlerdir.

Eski Türk devletlerinde kişilere kahramanlık payelerinin verilmesinde o kişiye ait atın özelliklerinin bir kıstas olarak görülmesi, Oğuz Destanlarında atın kardeşten de öte olarak nitelendirmesi atın ecdadımız için ne kadar değerli olduğunu alenen göstermektedir. Zira at bir saltanat gücüdür. Saygınlık ifadesidir. Tarih yazıldığı günden bu tarafa birçok İslam ve devlet büyüğü ile halk kahramanlarını dile getirirken bir alt paragrafı da o kişilerin atları için açmıştır. Zal oğlu Rüstem'in atı Rahş'ın, Battal Gazi'nin atı Aksar'ın Hz. Ali'nin atı Düldül'ün ayak izleri zaman yolunda asla silinmemiştir, gök kubbemizde bu atların kişnemeleri hala yankı bulmaktadır. Bir kulağımız bu atların kişnediğini, şairin deyimiyle meşin kırbaçların şakladığını duyarken bir kulağımız da yüksek dağların geniş yaylalarında yılkı atlarının yalnızlığa ritim tutan toynak seslerini

duymaktadır.

Yılkı atları… Zarafetin asaletle bir olup güç ve iktidarla sıfat olmaya karar kıldığı rüzgârın çocukları. Onlar Karadağ'ın gerçek sahipleridir. Kar, olanca beyazlığı ve haşmetiyle Karadağ'ın yüzünü örterken, büyülü bir atmosfer yaratmaya endekslenmişçesine Karadağ'ın eteklerinde belirir her biri. Endamlarıyla ağır ağır salınırken esen rüzgârlarla yarış yapacak kadar deli doludurlar. Esen her rüzgâr yılkıların yelelerini yoklamaktadır. Ve Karadağ olanca şefkati ve merhametiyle Yılkı atlarını kucaklamaktadır. Dağların kademeli yamaçları buz keserken, kızıla boyanan akşamların vazgeçilmez silueti olur yılkılar. Ve karlar içerisinde yol alan yılkı sürüsünü volkanik tepelerin uzantısı olan alçak tepeler gözetler aylarca.

Onlar yaban hayatının bir parçası, Karadağ'ın simgesi ve gerçek öznesidirler artık. Dağların kekik kokan yamaçlarında kendi seçimleri olmayan özgürlüğün tadını çıkarırlar dörtnala. İnsanoğlu ile adeta köşe kapmaca oynarcasına dağların tepelerin arasında kaybolup giderler. Onların lügatinde her koşma, birikmişlerini atarcasına yelelerini uçuşturmaktır. Güneşin kızıllığında ipeksi bir görünüm alan tüyleri sanki kaşağılanmış, yeni tımarlanmış gibi parıldarken tayından en yaşlısına hiç biri o vakur duruşundan taviz vermez bu topraklarda.

Vefa kavramı onlarda başkalaşım geçirmiş ve insan saf dışı edilmiştir. Vefayı ve bağlılığı birbirlerinden bekler ve birbirlerine sunar olmuşlardır. Onların birbirlerine olan vefa duygusu hayranlık uyandıracak derecededir. Soğuk Karadağ akşamlarında özgürlük ateşi ile ısınırlar ve hep bu özgürlük dürtüsü kamçılar durur onları. Ne bir çiftlik gem vurabilir ağızlarına ne de türlü nimetin sunulacağı bir haraya sıcak bakarlar. Ne kendileri sığar sınırları telle veya betonla çizilmiş mekânlara, ne de hayalleri. Uçsuz bucaksız dağların, ormanların sınırları kadar geniştir yaşam alanları. Yılkı atları istedikleri yöne yularsız, eyersiz alabildiğine koşmanın, başına buyruk yol almanın tadını çıkarmadıkça öksüzdür yetimdir ve gariptir öz yurdunda.

Asaletin rüzgârla olan dansını izlemek, onları dağların eteklerinde uçarcasına süzülürken görmek insana nedense bir ürperti veriyor. Yılkı atlarının başı dumanlı dağlarda başına buyruk gezdiğini görmek, özgürlük

hissinin ete kemiğe bürünmüş halinin alenen beyanı gibi geliyor insana. Yılkı atları adeta bir köy çocuğunun yüreğini taşır. Ürkektir. Çekingendir. Dağ köylerinde tül perdelerin ardından bakan bir genç kızın asaletini taşır. İzler ama göstermek istemez kendini. Ve hep mesafe koyar insanoğluyla arasına. Yaklaşmak istediğinde kaçmasıdır onu esrarengiz kılan. Özgürlük figürleriyle raks ederek kaçarken dağların ve atların birbirine ne kadar yakıştığını anlar insan. Dağları mesken tutan ve yazgıları özgürlük olan yılkılar karakterleri, yaşamları ve yaratılışları hayranlık uyandırırlar peşleri sıra

Sanki insana sırt çevirmeleri, insanoğlundan kaçışları birer protesto niteliği taşımaktadır. Her kaçış söylenmedik bir sitem, her sırt çeviriş terk edilmişliğin yüze vurumudur sanki. Uzaklardan başlarının kaldırıp insanoğluna her bakışlarında insanoğlunun ne denli zalim olduğunu haykırır gibiler. Yılkı atlarının hayat hikayesi başlıbaşına vefasızlıktan, tamahtan, dosta ihanet ve para hırsının buram buram koktuğu çirkinliklerden ibaretti. Bir yürek yarasından ve insanın karasından ibaret. Âdemoğlunu her gördüklerinde kişneyip ayaklarını yere vurmaları sitemlerinin birer izdüşümü idi. Ne âdem farkına varabildi bu firkatin ne de yılkı atlarının kendisi. Onu böyle dağların ve yalnızlığın ortasına sürmemeliydi, böyle terk etmemeliydi efendisi. Gözlerinden okunuyor yılkı atlarının bu haklı küskünlüğü. Âdeme göre devran dönmüş, hayatın akışı, birbirine sevgi, merhamet ve sadakatle bağlı bu iki tarafın ayrılmasını zorunlu kılmıştı. Aslında bu, tam da hayatın akışının bir tezahürüydü; Âdemin teknolojiye olan düşkünlüğü ve teknoloji çağı atlara ihaneti gerektiriyordu. Adına özgürlük dense de, terk ediliş olarak lanse edilse de, bu ayrılık, yuva sıcaklığının bir daha gelmemek üzere bitişiydi. Kader, yılkı atlarını vahşi bir yaşamla yüzleştirmişti bir kere. Dayanacakları tek nokta kendilerine mihmandar olacak, aynı kaderi paylaşan, yıllardır bu dağlarda yaşamış, hatta özgürlüğün keyfine varmış yoldaşlarının var olmasıydı. Kader artık insanoğlunun en vefalı ve en yakın dostu olmayı, onlara yasaklamış, vahşi doğanın kucağında doğup büyüyen yepyeni bir nesil olmalarını istemişti.

Hiç görmediği bir coğrafyada gündüz sıcaklığına ve gecenin soğuğuna, kurtların olmayan vicdanlarına ve susuzluğun girdabına terk edilen yılkı atları merhameti yine doğadan bekliyor umarsızca. Yanlış zamanda gelen bu

özgürlüğü ilk anda idrak edemiyor, bu özgürlüğün sevinci nedense yaşanılmıyordu. Sevincini ilk anda idrak anlamı var mıdır? Yine de bir merhamet sahibi vardı, o da dağlardı. Yeryüzünde bir yürek of dediğinde önce ona kucak açan toprak ağlardı.

Yaz aylarında çilenin en büyüğü yılkıların üzerinde kalır hep. Kraterdeki tek çoban çeşmesi lal kesildiğinde bir damla suyun hasreti çöker yüreklerine. Çeşmenin başında saatlerce beklerken, tekneye damlayan bir damla suyun sesi bozar o koyu sessizliği. Ve rüzgârın çocukları bir tek su için kavga eder. İki kere ikinin dört ettiği gibi, su varsa dağa taşa imza atası vardır toynaklarıyla atların. Su yoksa mutlak bir keder.

Şimdi mor dağ çiçekleri, kekikler ve üzerlik otunun motif motif işlendiği Karadağ dertli başını hiç boş bırakmayan bulutlarla örtüyor yılkıların üzerini üşümesinler diyerek. Ve hep yanlış adres gösteriyor kurt sürülerine ve hep çakıl taşı düşüyor tepelerden yılkıların ayakuçlarına gözleri açık olsun diyerek. Ve şaha kalkıyordu bir akşam vakti bütün atlar, o kızıl o parlak esvaplarını giyerek.

Kurt Seyt ve Shura Romanı Üzerine

Fatma AYYILDIZ*

NERMİN BEZMEN (Antalya, 30 Nisan 1954) Romancı

Leman Hanım ile fen eksperi Vedat Ulus'un kızı. İlk ve orta öğrenimini İstanbul'da tamamladı; 1972'de Nevada Basic High School'u, 1974'te Sekreterlik Yüksek Okulu'nu bitirdi. Yoga ve resim eğitmenliği, tezhip, minyatür, kalem işi, dekoratif duvar resimlemesi ve tezyinatı ile uğraştı. Dokuz kişisel, on bir karma sergiye katıldı. Yurt içinde ve dışındaki koleksiyonlarda resimleri var. TRT-2'de "Ondan Sonra" programını sundu. TÜRSAK (Türkiye Sinema ve Audiovisiuel Kültür Vakfı) üyesi. İstanbul'da yaşıyor; evli, iki çocuk annesi. 1991'den itibaren yayımlamaya başladığı romanlarında izlenimci bir anlayışla bazı tarihsel kesitleri ele aldı.

Yapıtları: Şiir: Uyandıran Aşk, İst.: kendi yayını 1991.

Roman: Kurt Seyt ve Shura, İst: kendi yayını 1992; Kurt Seyt ve Murka, İst.: kendi yayını, 1995; Mengene Göçmenleri İst.: kendi yayını, 1995.

Deneme: Zihnimin Kantları, İst.: kendi yayını 1995.

Derleme: Türkuaz'a Dönüş, İst.: kendi yayını, 1996.

Kaynaklar: BF(5 Temmuz 1999).

(sayfa 183)

KURT SEYT ve MURKA

1924 yılının baharında Kurt Seyt, buruk sözcüklerin ardına sığınarak genç sevgilisi Shura'ya veda eder. Ve İstanbul'da küçük eşi Mürvet ile bambaşka bir hayata başlar. Seyt İstanbul'a geldiği ilk yıllarda bir çamaşırhane açarak hayata tutunmaya başlamış ve işlerini ilerleterek bir Kırım lokantası açmıştır. Kurt Seyt tuttuğunu koparan, gururlu, hayatı gününe göre yaşayan bir geç adamdır ancak küçük karısı Mürvet gelecekten kaygılı, hayatla bağları zayıf bir insandır. Aralarındaki bu denli farklılığa rağmen birbirlerini sevmektedirler .Seyt lokantadaki işlerini iyice ilerletmiş ve bulunduğu semtte hürmet görür bir

insan olmuştur. Hayatları böyle devam ederken Mürvet, Seyt in küçük Murkası hamile olduğunu öğrenir ve bu haberi eşine vermek için sabırsızlanır. Ve haberi Seyt'e verdiği zaman hiç de olumlu bir tepki ile karşılaşmaz. Eşinden gördüğü muamele karşısında ise sesini çıkaramaz ve kabuğuna çekilerek bebeğinin doğacağı günü beklemeye başlar.

Günler böyle ilerlerken, Seyt günlerin getirdiği değişimler gibi farklı bir insan olmaya başlamıştır. Eve uğramayan, sürekli lokantada kalan, geçmişine sıkı sıkıya bağlı ve pişmanlıklar ile dolu hayatı Seyt'i bulundu yaşamı sürdürmekten alıkoyar. Mürvet bu duruma üzülüyor olsa da yaşı itibariyle eşine söz geçiremez. Doğumunun yaklaştığı dönemde ise Seyt evde bulunmadığı için annesinin yanında kalmasını ister. Seyt geçmişte validesinin yanında kaldığı dönemdeki kırgınlıkları anımsayarak her ne kadar istemeyerek de olsa gelmesine izin verir. Emine Hanım kızları Fethiye ve Naciye ile eve gelerek kendilerine ayrılan odaya yerleşirler ve kısa bir süre sonrada küçük kadın Mürvet'in bebeği dünyaya gelir.

Seyt doğumdan sonra günlerce eve uğramaz. Mürvet ise bebeğini görmeye gelen akrabalarına karşı mahcup görünse de eşinin eve gelmemesine alışıktır. Emine Hanım ise içinde biriktirdiklerini kızına gözleri ile ifade ediyor olsa da Mürvet sadece eşinin eve dönmesini, onu bırakıp Kırım'a gitmemiş olmasını diliyordur. Doğumdan on gün sonra Seyt eve döner ve küçük kızına Leman ismini verir. Küçük bebek, babasının ruhundaki yaraları saracağından habersiz güçlü, sıkı bir bağ ile babasına ilk günden bağlanmıştır.

Kısa bir süre sonra valide hanım ve kızları evden ayrılırlar. Seyt'in işleri gün geçtikçe iyiye gider ve İstanbul'un en seçkin yerlerinde yaşamaya başlarlar. Dönemin İstanbul'unda birçok insana vaad edilmeyen bir hayatı bu küçük aile tüm olanaklar ile yaşamaya başlamıştır. Mürvet ve Seyt bu dönemde birbirlerine ne kadar zıt iki insan olduklarını daha iyi anlarlar. Seyt farklı lisanlarla konuşarak lokantalar işletiyor ve çapkınlığıyla bilinen kimliğini üzerinden atamıyordur. Mürvet ise evine bağlı günahları ile yetiştirilmiş bir genç kadındır. Hayatlarının böyle bir döneminde Seyt iyice içine kapanmış, hayallerinde yaşattığı Shura'sı ve Kırım'ın Aluşta ormanların da olabilmeyi düşlemektedir. Ve Kırım'dan kaçarken küs geldiği babası aklına geldikçe içini buruk bir acı kaplıyordur her seferinde. Seyt kendi iç hesaplaşmaları ile meşgul

iken, aileye ikinci bir bebek gelmeye hazırlanıyordur ve Mürvet eşine olan kızgınlığından dolayı bu haberi Seyt'den saklar. Seyt bunu öğrenip, bebeği istemediğini dile getirdiğinde ise artık her şey için çok geçtir ve evin ikinci kızı Şükran dünyaya gelir

Küçük aile büyük bir bolluk ve lüks içinde yaşıyorlardır. Bu dönemde Mürvet eşini eve kazandırabilmek için elinden gelen her şeyi yapar. Kırım'daki Seyt'in ailesine mektuplar yazar ve kısa süre sonra aldığı mektuplarla sevinçten ne yapacağını bilemez hale gelir. Seyt'e bu haberi verdiğinde ise büyük bir mutlulukla karşılanır. Ancak belli bir süre sonra mektupların gidip gelişi Kızılların (Beyaz Ruslar) tarafından fark edilir ve geriye kalan aile fertleri de büyük bir kıyıma uğrar. Mürvet ise gönderdiği mektupların birer birer dönüşünü izler. Tüm bu olanlar üzerine Seyt daha çok içine kapanmış, acıları ile yaşayan bir insana dönüşmüştür. Mürvet durumun vehametine daha fazla dayanamayarak, fazla paranın insana bir şey kazandırmayacağını artık içkili lokantalar, farklı lisanlarda konuşmaları kaldıramayacağını dile getirir. Ve bunun üzerine Seyt tüm işlerini devir ederek evde hazır para ile bir yaşam sürmeye başlar. Ellerinde bulunan tüm para bittikten sonra ise hayat onlara verdiği her şeyi ellerinden alarak bir daha vermemek üzere bu küçük aileye tüm kapılarını kapatır.

Seyt artık İstanbul'un onlara ekmek vermeyeceğini bildiğinden uzak yerlerde birçok iş deneyiminde bulunmuş ise de bir işte tutunamaz ve tek başına Ankara'ya giderek orada küçük bir lokantayla işe başlar. Kısa bir süre sonra eşi ve kızlarını da yanına alır. Kızlar artık büyümüş ve Leman öğrenimini bitirerek onu isteyen bir genç ile evlenmiştir. Seyt kızının gidişiyle bir kez daha yıkılmış ve onu anlayan tek dostunu kaybettiğini düşünmektedir. Aile'nin yaşamında birçok şey değişirken, ülkenin durumu da büyük değişim göstermiş ve muharebe dönemi başlamıştır. Böyle bir dönemde civardaki yerlerden sürekli yiyecek getirip dağıtmak gerekmektedir. Seyt'de Kayseri'ye gittiği bir dönem çok büyük bir hastalığa yakalanarak uzun bir dönem kendine gelememiştir. Aile'nin durumu gün geçtikçe kötüye gider ve İstanbul'da başlattıkları yaşam serüvenini İstanbul'da noktalamak üzere yeniden yollara düşerler Ve döndükleri andan itibaren Seyt'in durumu kötü bir hal alır. Aynalarda kendini tanıyamaz hale gelen adam, geçmişin Kurt Seyt'i kendini intiharın kollarına

defalarca bırakır. Ve yine intihar edip kaldırıldığı bir hastanede kendisinin müdahalesi olmadan yaşama gözlerini kapar. İnsanın önce duyguları ölür, sonra bin bir duygu ile kurduğu hayalleri sonrasında ise beyni koşarcasına gider ölümün soğuk kollarına…

Mürvet ve Şükran kendi hallerinde bir yaşama başlamış, babasının biricik Leman'ı ise bir gazeteden öğrenmiştir babasının vefat ettiği haberini. Yıllarca hayallerde yaşayan Shura İstanbul'a geldiğinde ise artık her şey için çok geçtir.

İnsan neyi sevmiş ise onunla beraberdir, insan hayatta kendini bir yere ait hissettiği kadar aittir. Yanlış adımlar atmak yanlış hayatlara gözlerimizi açmaktır. Ve ait olmadığımız bir romanın başrolünü üstlenmek yüreğimizi de, ruhumuzu da derinden etkiler. İçine doğduğumuz hayattaki insanları bu denli kolay başka hayatlara itmek, onları yokluğumuzun verdiği hayatla sınamak, ait olamadıklarımızdandır belki de…

★ *Niğde Üni. Türk Dili ve Edebiyatı Fakültesi öğrencisi*

Niğde 1. Kitap Fuarından Bir Görüntü

İsmail ÖZMEL, Murat SOYAK, Mehmet BAŞ

Ayvazoğlu Demiş Ki

Bekir OĞUZBAŞARAN

Ayvazoğlu Beşir demiş:
Mazeretim şiir, demiş

Dergiyi bırakıyorum
Doyurmadı fikir, demiş

İçimde ukde kalmıştı
Kandırmadı nesir, demiş

İnsan iptidâşâirse
Ona döner âhir, demiş

Murâdım karnımda kaldı
İlk aşkımdı şiir, demiş

Sen de öyle yapmadın mı
Kırk yıl sonra Bekir, demiş

Bursa'da Zaman, peşinden
Yeni Dîvan gelir, demiş

Yahyâ Kemâl ilk üstâdım:
Şiir; büyü, sihir, demiş

Etüdler yaptım yıllarca
Geleneğe dâir, demiş

Mensur portre ressamıyım
Var mı benden mâhir, demiş

Çintemâni ünlü şiir
Bunu eslâf bilir, demiş

Ahmet Arvasî hocamdı
Büyük mütefekkir, demiş

Sivas, şâirler beldesi
Hemşehrim Veysel'dir, demiş

Bir biyografi yazarı
Bir estet bu fakir, demiş

Tanpınar haklı galiba
Sus artık muharrir, demiş…

Akvaryum Büyüsü

Harun KAYA

I
Bu gurur
İçine düştüğüm bu zaman
Bütün kokumu alan sarmaşık
Rüzgârımı savuran günahlarım
Bu büyü, bu yalan, bu simulacrum
Mazrufu çalınmış mektup gibi
Atacak beni kapına.

Kapına, kasem ederim kapına
Harman bağı nevhalarım
Bu ağıt bu koçaklama
Boynuma borç olsun
Tilâvetim olsun bu mahcur, meftûr levha
Verruczefehcur.
II
Yaşamak
Bu akvaryum büyüsüyle yaşamak
Esrar bırakmadı bende.
Kat kat karanlıklar içinde uzak
Kalakaldım cilâlı çehremle mağdûb ve dallîn
Göğün coşturan mavisine uzanmaktan
Denizi sormaktan korkar oldum
Korkar oldum, müstakim ırmakların izine varmaktan
Kara, kavruk sokaklarında müptela
Donakaldım soyhasında şehrin
Sırlarından soyunmuş bir ayna olarak
Bir ayna! Paramparça.

Bu gerçek boğuyor beni
Çoktan can çekişiyorum elinde gerçeğin
Meczup bir gayretle mütemâdiyen
Kulaklarıma sağır kılıp beni
Çalmak için kulaklarımı ötelerden
Gözlerimi sokuyor, kulaklarım içine.
Karanlıkta bir şeytan sokuyor seni, aydınlıkta gerçek…
Hayret! Gerçek kefenine teşneyken âdem
Kefen gerçeğine uzak...
Gayrı kazınsın çehreme
Kazınsın kazınacaksa bu bilmek yazısı
Söyleyin ve fakat önce durun, sonra söyleyin
Nedir gerçek…
III
Mutlak bir anlam kavramının ortasıdır
Gerdanıdır durduğum bu yer hayatın
Cevaplanması gereken sual budur
Bir sual… içine düşmeden kalabilmek içinde zamanın. Nasıl?
Nasıl bakılır yaralı bir kuşa
Çağıran ateşe, yürüyen suya, konuşan toprağa
Kıyamdan usanmamış bu velut bu kerîm ağaca nasıl?
Koynuna hayatın nasıl girilir
Nasıl çıkılır dışına zamanın?

Kolları, kolları var hayatın
Sarmıyor kolları sarmaşıkların
Yaşamayı beceremediğimi biliyorsun
Saat sarkacı gibi salınmaktan yoruldum
Kendimi tekâsüründe mağrur
Müstağni mütref gibi okşamaktan
Kuyularımı kutsamaktan yoruldum
Yoruldu umudum, saydıkça çoğalan sanemlerim saymaktan…
Yoruldum kıyısında nehrimin
Böyle çırpınışlarımla çaresiz (Yûnus gibi)
Öyle mahzûn öyle nâdim

Hece hece heceleyip hayatı
Bu avuntular girdabında emansız
Çırpına çırpına yarına, böyle hıçkıra hıçkıra
Boğulup durmaktan yoruldum.
IV
Bu yorgan, bu yorgun yorgan altında ruhum
Bir duha bulmak için çırpınıyor
Varlık sancısı çekmeye yatıyorum
Bu sensizlik, bu fırtına, bu tufan, yüzümü yırtıyor
Bir kelebek kanadında yaşıyorum, gördüğüm hep rüya
Tavşan düşünde arıyorum kendimi
Yaşamak sevdasına karalanan ben, Arif oğlu adem
Sıla salâsına mecburum, alıp başımı gelemem.
Bâri, mutahhar bir toprak bulup bir ikindi vakti
Uzanıp yaygısına gözlerimin
Kulaklarıma yaslanıp öleyim.

Tanıklık sancısı! Nedir böyle çektiğim?
Neden yıkılıyor yaslandığım duvar
Savrulmak mıdır serencamı kalbimin
Şehrinize girdiğim günden beri
Üstüme üflenmiş bütün büyüler tutuyor, niçin?
Oysa bir nefes, sadece bir nefes almaktır
Mutmain bir çehreyle mütebessim
Yürümektir yürünecek yolları.
Çoktan yüz yuduğum suhuftan, budur benim bildiğim.
Yâeyyühel insan, mâğarrakebirabbikel kerîm.

Dörtlükler

Hüseyin TAŞOVA

1
Varamam yanına, zamanım yok derdim
Seni elsiz ayaksız hayata bağlı gördüm
Artık vazgeçtim verdiğim sözden döndüm
İşte bîçare ellerim ayaklarım sana döndüm.

2
Ay seni görüp de kıskanmaz mı?
Sel sana bakıp uslanmaz mı?
Özünde sevgi olan bakmaz mı?
Pınar olup gönüllere akmaz mı?

3
Pınar olsam aksam derelere
Öz üm yok ki gideyim nerelere
Sel olsam varamam derelere
Ay ışığı yol göster senelere

4
Şahin olup dere tepe dolaş san
Mercan olup deryalara dalsan
Daha güzel olursun biraz sakin olsan
Sana candan bir dost ta ben olsam.

5
Sana varır bütün yolar
İnanırım biri beni kollar
Dilerim hayır olsun sonlar
Açık kalmaz seni bekleyen kollar.

6
Bugün bir başka âlemdeyim
Farz ettim senin sıcak kollarındayım
Sorma nasılım ne hallerdeyim
İşte öylesine güzel seherlerdeyim

Bir Bekleyişin Adıdır Yaşamak

Mehmet BAŞ

Hayalin konvoyunda korna çalan benim
Benim kalaysız taslardan sular içen
Yine yeşillenir bağları memleketimin
Ruhuma mesken olmuş karlı dağlarda

Zamanın köprüsünden dörtnala geçerken
Atlarımın yelesinde savrulur gökyüzü
Rüyalar gecenin tozunu dumana katar
Yılların izi durur tuz basılmış yarada

Denize karışan her ırmak intihar eder
Her ırmak ölürken dağları özler
Bulutlar suların göklerdeki annesidir
Bir bekleyişin adıdır yaşamak buralarda

Günler çift kol aralığı hizaya geçerken
Mola verir saatler rüyalar konağında
Söylenmemiş bir şiirden mısralar dökülür
Güneşe hicret eden kuşların kanadında

Yaşlılık

Dr. Yüksel SATOĞLU GEMALMAZ

Gözlerinde gözlüğün, kulağında kulaklık
Elinde bastonunla sen bir yaşlısın artık
Kolay alışamazsın bir yaşlı olduğuna
Çevren hitaplarıyla alıştırırlar buna…

İki adım atarsın üçüncüde dinlenirsin
Böyle mi olacaktım diye hüzünlenirsin
Eski güç eski kuvvet nereye gitti dersin
Başkalarına bakıp yine de şükredersin…

Otobüste vapurda kimisi iter kakar
Kimi acır haline gelir elinden tutar
Otur evinde moruk dışarda ne işin var
Yer işgal ediyorsun der gibidir bakışlar…

Arayan yok, soran yok kapılara bakarsın
Geçmişi düşünürsün uzaklara dalarsın
Yalnızlık unutulmak bunlar seni mahveder
Böyle suskunlaşırsın, anılar koşar gider…

Sevgi ilgi bekleriz başka beklentimiz yok
Elimizden tutana dua ederiz çok çok
Neydi gençliğimizde o azamet, o isyan
Tanınamaz olursun nasıl çöküyor insan…

İmanımız yerinde ölümden korkmuyoruz
Muhtaç olmak sürünmek budur büyük korkumuz
Bir bakıştan, bir sözden alınır kırılırız
Dizler ağrır el titrer yaşamdan yoruluruz…

Bizim Kayserimizin bir atalar sözü var.
Güzeldir ve gerçektir bütün sözleri kadar
Zeval verme aklıma, gözüme ve dizime
Muhtaç etme ya rabbim oğluma ve kızıma.

Niğde 1. KİTAP FUARI

27 Mayıs - 5 Haziran 2016

İsmail Özmel yeni yayınlanan "Geçmişten Günümüze Niğde" ve "Doğduğum Şehir Niğde" kitaplarını imza gününde Niğde Belediye Başkanı Faruk Akdoğan'la (29.05.2016)

Niğde Belediyesi Kültür İşleri Müdürlüğü'nce Niğde'de ilk kez gerçekleştirilen Kitap Fuarının açılış konuşmasını yapan Niğde Belediye Başkanı Faruk Akdoğan, vatandaşların neye ilgi duyuyorsa onun Niğde'de olmasını arzu ettiklerini söyledi. Kitap fuarının da özellikle topluma yön veren yazarlar, okumayı seven vatandaşlar ve akil insanlardan geldiğini ifade eden Başkan Akdoğan, "Bu fuarı açmak benim açımdan da düşünürsek bir onur meselesidir" dedi.

Fuarda Yazarlar ve Sanatçılar Birliği (YAZSANBİR) standında yazar İsmail Özmel, Murat Soyak, Hüseyin Taşova, Mehmet Baş, Kibar Ayaydın, Harun Kaya, Fikret Dikmen, Sabri Özdağ, Osman Aytekin kitaplarını imzaladılar. Gelecek fuarda Yazsanbir üyelerinden eser sahibi olanların imza günleri listesine dahil edilmesi ve özel bir yer ayrılması Dernek başkanı Mehmet Bahsi tarafından dile getirildi.

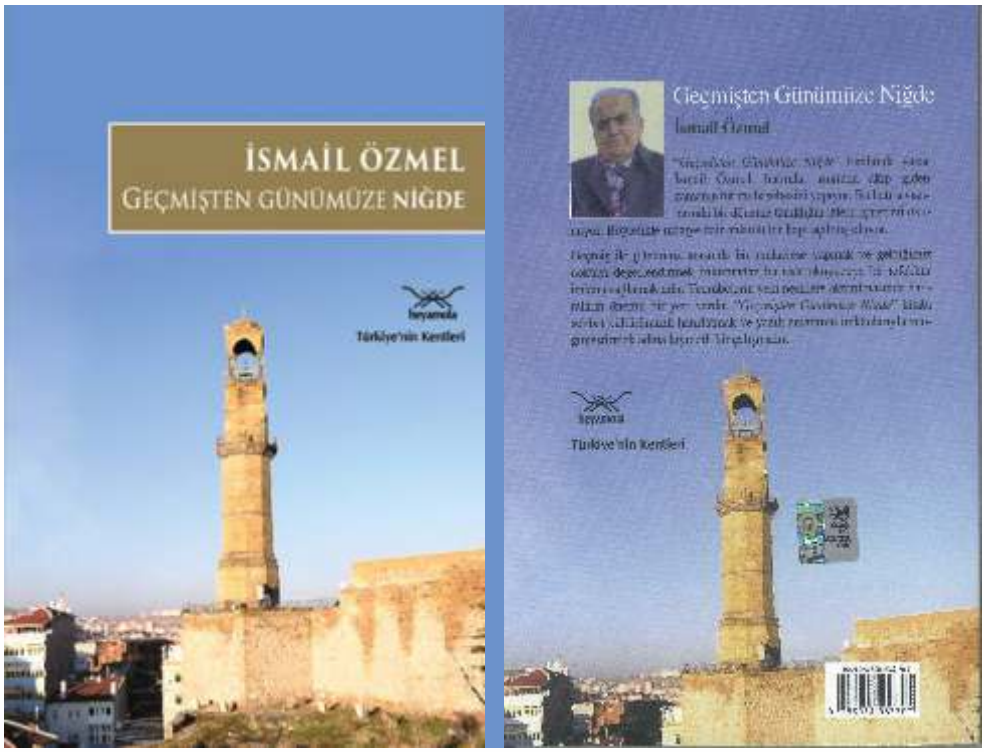

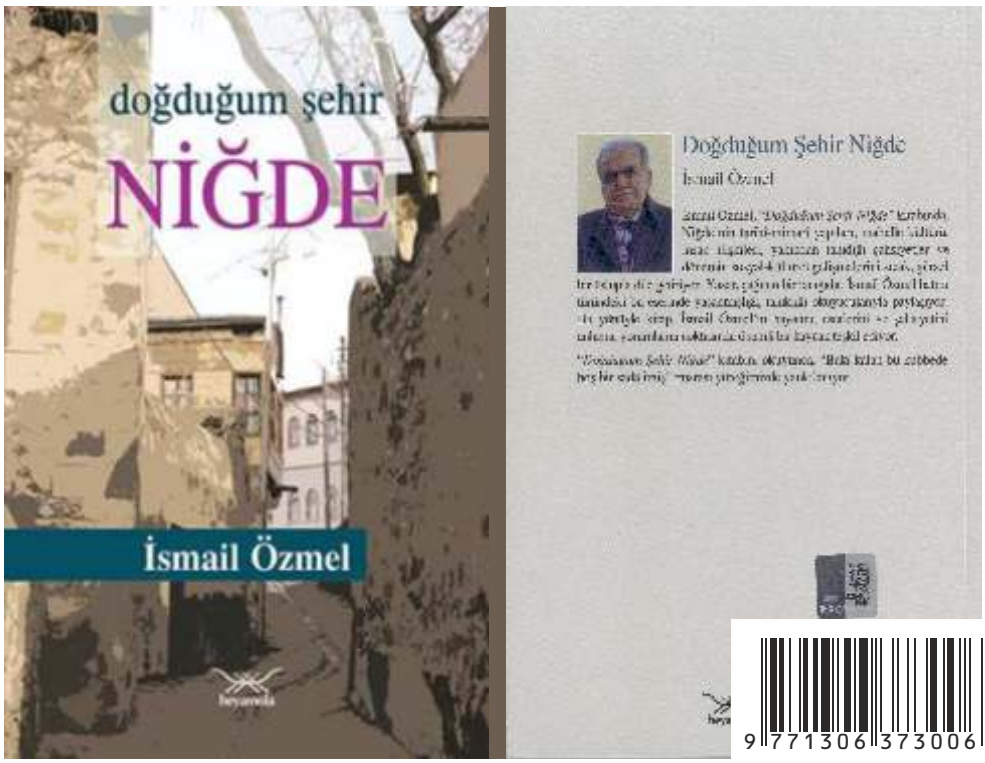

9 771306 373006
64. SAYI 4 TL